

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

skončily prázdniny ve školách a s nimi končí i prázdniny divadelní, i když... stejně jako v těch předešlých, tak i v letošním létě byli naši umělci k vidění hned na několika místech v Evropě. V Rakousku, v Německu a v Lucembursku se dlouho a vestoje tleskalo vašemu Městskému divadlu Brno!

A taky jsme ještě dlouho do července hráli na Biskupském dvoře hned několik představení a mezi nimi i pro tento nádherný prostor napsanou novinku **Baron Trenck**. I pro příští léto připravují mladí autoři Jan Šotkovský a Petr Štěpán v čele se svým kolegou a režisérem Stanislavem Slovákem další originální příběh, tentokrát o dvou soluňských bratřích Cyrilu a Metodějovi. Avšak i **Baron Trenck**, který byl svým publikem nadšeně přijat, se na Biskupský dvůr znovu vrací. A nejenom proto, že nám mimořádně přálo počasí! Možná si vzpomínáte, jak byl konec června a začátek července nadmíru horký a stejně tak i nadmíru bouřlivý a přívalem deštivý? A přestože jsme byli připraveni hrát za každého počasí, až na pár kapek na nás i na naše publikum vůbec nezapršelo!

A taky se některá pracoviště musela letos vrátit z prázdnin o něco dříve, abychom vám ve vší slávě hned v září představili naše první premiéry – Senecovu **Faidru** v režii Hany Burešové v titulní roli s Helenou Dvořákovou a muzikál **Funny Girl** v režii Pavla Fieberta, v němž hlavní roli ztvární hned dvě naše herečky, Radka Coufalová a Hana Holišová. O tuto inscenaci již projevila zájem divadla v Německu a hned pár měsíců po premiéře ji tam budeme hrát v německém jazyce.

Ovšem teď k něčemu, co kupodivu přes léto trápilo mě... Před prázdninami mě navštívil argentinský autor Eduardo Rovner. Hráli jsme před časem úspěšně jeho černou komedii **Vrátila se jednou v noci** v hlavních rolích se Zdenou Herfortovou a Erikem Pardusem. Přinesl mi své nové hry a povídali jsme si o divadle, životě, plánech atd. Já španělsky neumím, a tak si Eduardo přivedl jako překladatelku svou krajanku, která léta žije v Čechách a velmi dobře se naší řečí naučila. Když mi Eduardo předával svou nejnovější hru, přijal jsem ji od něj se slovy, že se na její přečtení těším. A naše překladatelka zanaříkala: „Tak je to s vámi Čechy pořád...! To vy říkáte tak často! A tohle já neumím přeložit! Na tohle vůbec nemáme v naší zemi ekvivalentní vyjádření! To mu to radši řekněte anglicky!“ A hned začala Eduardovi štěbetat v té její argentinské španělštině něco o problému, který právě se mnou vznikl. Znovu se otočila ke mně a potvrdovala, že Eduardo nemůže tušit, co to vlastně říkám. Já na ni koukal a nejdříve jsem vůbec nerozuměl, o čem to mluví...! „V čem je potíž?“ zeptal jsem se. Usmála se na mě a začala ke mně mluvit jako k dítěti: „My to neznáme. My nemáme to vaše **těším se**.“ To mě zaujalo. „A co říkáte, když se na něco těšíte?“ „Nic, my to nepoužíváme, tohle u nás neexistuje.“ „Hm, tak proto pořád opakujete to vaše maňaná...“ Teď se zarazila ona. „Asi ano,“ řekla po chvíli. „My vážně nikam nespěcháme. Teda u nás doma. Já už jsem tady od vás trochu zkažená. Můj přítel, který žije v Argentíně, mě dnes už vážně zlobí, když mi neustále a na všechno, co musím udělat – musím do banky, musím na úřad, musím na kontrolu k lékaři, musím na pracovní schůzku – odpovídá: A nemůžeš to udělat zítra?“ Ještě ani neodešli a já už si naříkal v čerstvě novém myšlenkovém prokletí, které mě v představách žene do země, kde se mají tak dobře, že neznají výraz **těšit se na něco** a namísto toho si **užívají**. Šťastní to lidé!

Abych se z té závislosti nepomátl, začal jsem se přesvědčovat, že „těšit se na něco“ nemusí hned znamenat být aktuálně nešťastný...! A s tím už jsem se uměl srovnat. A v duchu svého nového poznání, které toho nakonec zas tak moc neproměnilo, vám do té naší nové divadelní sezóny 2012/2013 ze srdce se svými kolegy přeju: Mějte se krásně a užívejte v každé chvíli, která vás čeká, a zároveň **se těšte**, stejně jako i my **se těšíme**, na všechno to dobrodružně krásné, smutné, moudré i veselé, co nás v blízké budoucnosti společně čeká na jevištích Městského divadla Brno!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2012
CENA 15,- Kč

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

2. ČERVNA 2012

Willy Russell
**POKREVNÍ
BRATŘI**

Režie Stanislav Moša

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Vladimír Nabokov Babočka březová

Aksamitově černá, s teplým nádechem dozrálé švestky,
roztáhla doširoka křídla, tím živým sametem
vesele prozařuje pás chrpově modrých zrn
podél třásnitých obrub, žlutých jak obilný lán.
Usedla na kmen, a dýchají zubatá něžná křídla,
hned přísátá k hnědé kůře, hned nastavená světlu...

Jak radostně, jak božsky se mihotají! Jako
modrooká noc v rámu dvou nažloutlých rozbřesků.
Buď pozdraven ten zázrak březových severních hájů!

To chvění a smích, a láska mé věčné mladosti.
V Serafínovi tě poznám, až nadejde závratné shledání,
poznám tvá křídla, jejich posvátný vzor.

/přeložil Jaroslav Kabíček/

Všechno zlo v životě pochází
z duševní prázdnoty, nudy, lenosti,
a to vše je nevyhnutelné, když si člověk
zvykne žít na účet druhých.

A. P. Čechov

*Markéta
Sedláčková*

*Jakub Fřebeinda,
Markéta Sedláčková,
Jakub Zedníček,
Johana Gazdíková*

*Aleš Slanina,
Hana Holišová,
Ivana Vaňková,
Jiří Mach*

Willy Russell

POKREVNÍ BRATŘI

Režie Stanislav Moša

*Stanislav Moša,
Andrea Kučerová,
Ondřej Bábor,
Mária Lalková,
Rastislav Gajdoš*

*Dušan Vitázek,
Hana Kratochvilová,
Lukáš Janota*

*Lukáš Janota,
Dušan Vtázek*

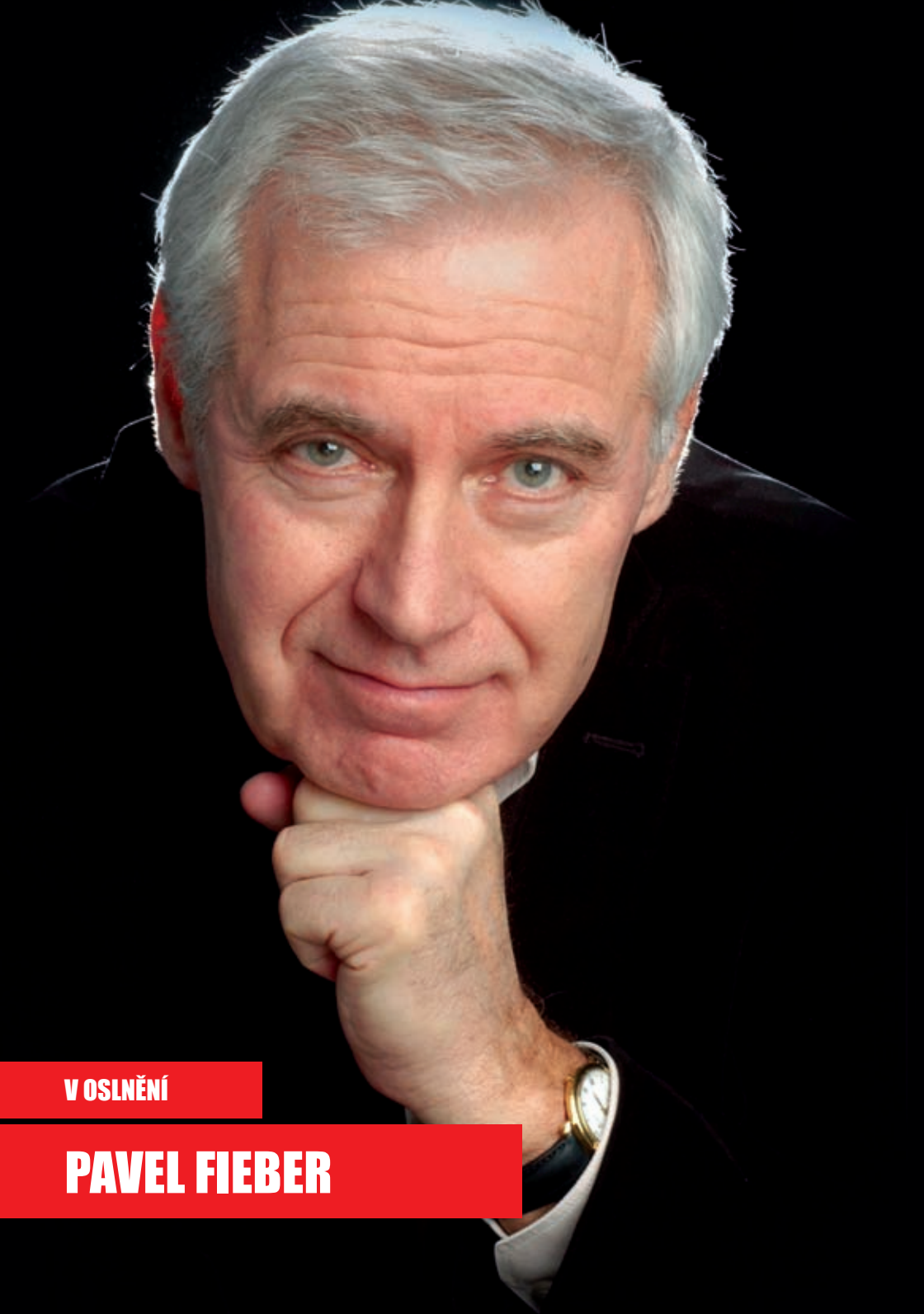

*Ivana Skálová,
Lukáš Janota*

Foto: Jgf Kratochvíl a Tino Kratochvíl

2. ČERVENA 2012

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

PAVEL FIEBER

PAVEL FIEBER: S NĚMECKÝM PASEM A ČESKOU DUŠÍ

Německý herec a režisér, československý rodák Pavel Fieber, který v Městském divadle Brno chystá klasickou muzikálovou komedii *Funny Girl* je mužem mnoha profesí. Vystudoval psychologii a následně herectví a režii na Semináři režiséra Maxe Reinhardta. Zároveň studoval zpěv na Akademii pro hudbu a výtvarné umění. Vedle parkety režiséra a herce pak v 70. až 90. letech postupně působil jako ředitel Operní školy při Městské konzervatoři v Mainzu (1971-74), intendant v divadlech v Ulmu (1985-91), ve Falckém divadle v Kaiserslauternu a jako generální intendant v Bádenském městském divadle v Karlsruhe (1997-2002). Fieber má za sebou kolem stovky režii činoherních, operních a muzikálových titulů. V Městském divadle Brno se představil jako režisér muzikálu *Cabaret* už roku 2003. Nyní připravil slavný americký muzikálový titul, který měl premiéru na Broadwayi již v roce 1964. Příběh vaudevilové umělkyně Fanny Briceové proslavil také film *Funny Girl* z roku 1968 s Barbrou Streisandovou a Omarem Sharifem v hlavních rolích. Strhující vyprávění o životě a velké lásce umělkyně a jejího manžela, hazardního hráče, je plné nezapomenutelných tanečních čísel a dávnou zlidovělých melodií. Režisér Fieber vypráví, jak uviděl ve svém pojetí skutečný příběh herečky, tanečnice a zpěvačky, která se z ošklivého káčátka proměnila v zářící divadelní superstar. Možná že umělecké i životní osudy Pavla Fiebera a jeho rodiny nejsou o nic méně strhující.

Máte za sebou desítky inscenací činoherních i hudebních. Děláte Funny Girl poprvé a proč máte tento titul rád?

Funny Girl režírují podruhé, poprvé to bylo v Ulmu. Pochopitelně jsem dostal nabídku od ředitele Stanislava Moši. Moje setrvalá láska tohoto kusu je více než logická, *Funny Girl* je totiž jeden z nejlepších muzikálů na světě. A navíc Městské divadlo Brno mám moc rád, hlavně kvůli pracovitému a profesionálnímu souboru, jaký jinde najdete opravdu jen velmi výjimečně.

Prozradíte nějakou vaši režijní koncepci tohoto slavného muzikálu? Z Evity jste v Brně před časem udělal proti zavedenému obrázku svěťice pěknou mrchu, která zadlužila Argentinu na šedesát let. Máte nyní také nějaký nezvyklý výklad Funny Girl?

Příběh vyprávím vlastně podle filmu, ale lépe než ve známém snímku to stejně udělat nejde. Však také za filmový trhák z roku 1968 získala Barbra Streisandová Oscara. Bude dobré doplnit, že tuto roli hrála také v divadelní premiéře.

V brněnském Městském divadle jste se uvedl úspěšnými inscenacemi jako Cabaret, Šumař na střeše, Veselá vdova nebo Netopýr. Jak tuto řadu prodlužuje Funny Girl?

Funny Girl je úplně o něčem jiném než jmenované kusy. Je to divadelní příběh o kariéře jedné dívky, která se díky svému fenomenálnímu talentu a smyslu pro humor dokázala i přes počáteční nepřízeň osudu prosadit. Je to zcela jiná látka než vzpomínané tituly.

Autoři muzikálu Isobel Lennartová a Bob Merrill se inspirovali skutečným příběhem herečky a zpěvačky Fanny Briceové. V letech 1910 až 1936 fascinovala diváky v revue broadwayského režiséra a producenta Florence Ziegfelda. V čem je pro vás tato story zajímavá dnes?

Každý příběh, který vypráví o divadelním životě, je zajímavý. Tento muzikál je o dívce, které nikdo nevěří, že něco dokáže, ale ona se svou obrovskou vůlí prosadí až u velkého Ziegfelda, ovšem ne jako jedna z jeho tanečnic, ale jako zpěvačka a hlavně komička. Ziegfeld byl známý hlavně svými tanečními

S Jitkou Čvančarovou

revue, kde dívky musely být stejně vysoké, nejméně 175 cm a Fanny se k nim naprosto nehodí. Přesto to svými schopnostmi dokáže. A to byla tehdy ohromná novinka.

Mnozí diváci zřejmě budou mít v paměti i často reprizované a vzpomínané filmové zpracování z roku 1968 s Barbrou Streisandovou. Brněnskými Funny Girl budou Radka Coufalová a Hana Holišová. Povězte prosím něco na adresu obsazení těchto hereček?

Hanka a Radka jsou právě ideálním obsazením, jednak proto, že obě výborně zpívají a pak právě proto, že mají komický talent. Při ztvárnění této muzikálové role nestačí jen zpívat a tančit, je to skutečně velká komická činohra.

Máte už ve výhledu nějakou další vaši brněnskou inscenaci? Co byste chtěl dělat z hudebního divadla i jinde?

Rád se do Brna kdykoliv vrátím, ale nejsem pánem svého času. Jsem zaměstnán jako herec ve vídeňském Volkstheater a právě si vybírám dovolenou. Takže záleží spíš na mém intendantovi. Mám spoustu plánů z oblasti hudebního divadla, například slavné tituly jako *Muž z kraje La Mancha* nebo *Sunset Boulevard*.

Čeho si ve své práci považujete nejvíc z minulých sezón?

Mám za sebou velmi úspěšnou premiéru ve Volkstheater Wien. Titul nazvaný *Gin Romné* je vlastně velmi těžká činohra pouze pro dva lidi: muže a ženu. Měli jsme už loni v listopadu ohromný úspěch.

A popište prosím vaši sezónu právě nadcházející? Jaké zajímavé režijní úkoly vás v ní čekají?

Čeká mě práce v Salzburgu, kde budu hrát v Čechovově *Rackovi Sorina*, bratra Arkadinové. Dále De Guiche v ingolstadtské inscenaci *Cyrana z Bergeracu*. Ve Frankfurtu nad Mohanem budu hrát hlavní roli Profesora v *Únosu Sabineek*.

Vidím, že jste velmi úspěšný a žádaný herec. Co z vašeho stávajícího repertoáru máte nejraději?

Profesora Higginse v *My Fair Lady* – toho jsem hrál opravdu asi 1600krát v různých divadlech, naposledy v italském Bolsanu

v italském jazyce. Jinak samozřejmě hraju německy v mnoha německých divadlech, z nichž bych upozornil třeba na štaci v Mnichově. Ředitel Moša rád zmiňuje mého Nathana, kterého jsem hrál ve Stuttgartu.

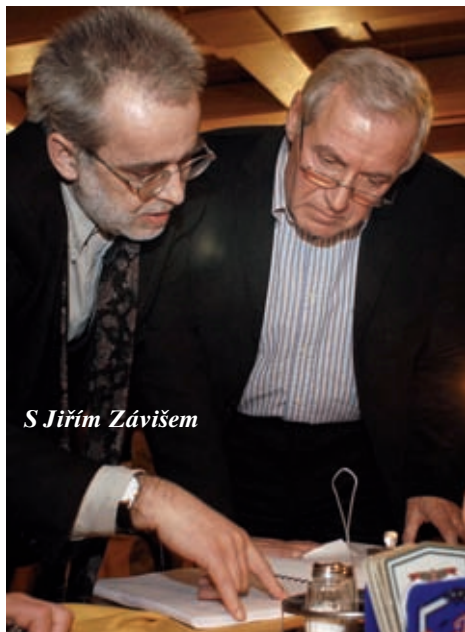
Vy jste vlastně Čechoněmec s židovskými kořeny. Můžete prosím popsat nějak kus toho česství ve vás? Co v sobě cítíte českého kromě svého narození v Krnově?

Můj otec byl Čech, matka Vídeňanka. Já ale nikde neříkám a nikdy netvrdím, že jsem Němec. I když mám německý pas a německy mluvím, tak má duše je česká.

Po válce se vaše rodina Fieberových usadila v Německu. Byl jste malý kluk, ale jak jste hledal novou identitu?

Byl jsem hodně malý, takže vzpomínky po minuly, nicméně pěkné nebyly. S matkou a bratrem jsem strávil rok před koncem války v polském lágru. Neměli jsme rakouský pas a až později jsme se dostali do Německa, kde jsme se setkali s otcem. Ten uprchl s americkými vojáky. A to všechno jen kvůli tomu idiotovi Adolfu Hitlerovi.

Studoval jste ve Vídni, odkud pocházela vaše matka, a působil poté v řadě rakouských a německých divadel. Udržoval jste kontakt s představiteli české kultury –

S Jirím Závěšem

Pavlem Kohoutem, Jiřím Gruřou i Václavem Havlem. Zavzpomínejte prosím na dva posledně jmenované, kteří nedávno zesnuli?

Studoval jsem na Seminári Maxe Reinhardta ve Vídni herectví, režii a zpěv. S Pavlem Kohoutem se pravidelně stýkáme právě hlavně ve Vídni. S Václavem Havlem mám jednu veselou historku – psal se rok 1968, my seděli v pražské Viole ještě s Ivanem Klímou a Pavlem Kohoutem a popíjeli jsme, dlouho jsme se veselili, až Václav Havel vstal a povídá: „Takhle to dál nejde, jen sedět a nic nedělat, jdeme do kuchyně utírat nádobí!“ A šli jsme.

V německých divadlech jste inscenoval hry českých disidentských autorů. Které to byly, podle čeho jste si je vybíral a kterou máte nejraději?

Uvedl jsem mnoho Kohoutových her jako *August August*, *August*, *Pech pod střechou*, *Požár v suterénu*, *Válka ve třetím poschodí*, *Josef Švejk* a mnohé další. Inscenoval jsem Havlovu hru *Audience*. Myslím, že neexistuje německý režisér, který by udělal víc českých kusů než já. Pracoval jsem též v Bonnu s Pavlem Landovským. Nejraději jsem měl nejspíš hru *August August*, *August*.

Vy už vlastně sledujete díky svým brněnským pracovním návštěvám kontinuálně vývoj zdejšího Městského divadla po celou dekádu. Jak byste tuto scénu charakterizoval ve druhé půli roku 2012? V čem se liší od jiných scén, na kterých jste měl možnost pracovat?

Já byl v Brně vždycky šťastný, neboť zdejší

atmosféra i mezilidské vztahy jsou vynikající, navíc je zde výborný soubor. Nejsou zde napjaté konkurenční vztahy. Nedovedu si v Německu představit například zkoušení role alternujícími herci, zde zcela běžné. Tady herci spolupracují, podporují se, věc v Německu nebývalá. Je zde také excelentní a hlavně přesné technické zázemí (zvuk, světla, dílny). Co řeknou, to platí. Je překvapivé, jak v Německu nefunguje plán práce. Tady se na technické zkoušce řekne v deset hodin jsme

připraveni a můžeme začít svítit. Začíná se přesně. V Německu to naopak znamená, že čekáme třeba do osmnácti hodin. Celý soubor je ke mně milý a mám pocit, že se mnou rádi pracují, i když nemluvíme skoro česky. Ale rozumím hodně, potřebuji vědět, co herci říkají, jinak bych s nimi nemohl pracovat.

Vy jste vystudoval vedle herectví také psychologii. Vracíte se ještě někdy k tomuto oboru?

Je velmi přínosné, když režisér zná některé psychologické záležitosti, umí dobře vyložit situaci, pocity, vysvětlí hercům, co mají cítit, jak to myslit. Psycholog ví, jak s lidmi zacházet, že nemá cenu křičet, chci si s lidmi rozumět, posoudit dobře situaci. Prostě, vůbec neškodí si k herectví a režii ještě vystudovat psychologii.

Jste známý umělec, ale už i vaši předci byli zavedení až v Americe. Připomenete prosím i tyto kořeny?

Je zajímavé, jak se historie opakuje. Můj strýc byl známý hollywoodský herec Erich von Stroheim (bratr mé matky). Nyní začíná na herecké škole v Hollywoodu studovat také můj dvaadvacetiletý syn Daniel. Byl vybrán jako jediný z tisíce uchazečů z celé Evropy. Život je kruh, který se uzavírá. Daniel hledal na chodníku slávy právě hvězdu svého strýce, ale prostě ji nenašel. A jednou takhle jde, na jednu se zastaví a stojí přímo na ní...

Luboř Mareček,
foto: jef Kratochvíl

Andrew Bovell

VÝKŘIKY DO TMY

Režie: Stanislav Moša

24. , 25. a 26. ZÁŘÍ 2012

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Tenisový turnaj divadelníků '12

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO

...podeváté

Brno, 30.6. - 17.2012

sagitta®

JMP Jihomoravská
plynárenská

RWE Group

PENZION JIŘINKA
DOLNÍ MORAVA

BRNO
HOTEL VAKA
★★★★

KUNST
... s vodou to umíme

Výsledky turnaje:

Králové

1. Jarek Buben
2. Vašek Fila
3. Stanislav Moša, Viktor Skála

Šašek

1. David Kachlír
2. Jiří Ressler
3. Evelína Kachlířová

Královna

Evelína Kachlířová

Čtyřhra

1. Jarek Buben a Stanislav Moša
2. Vašek Fila a Ján Mistrik
3. Jakub Kolář a Viktor Skála

A man with a short haircut and a goatee is playing a double bass. He is wearing a black t-shirt with a red and blue strap over his shoulder. The background is dark and textured. The lighting is dramatic, highlighting his face and the instrument.

LELKOVÁNÍ JEFA KRATOCHVILA

S PETREM HLOUŠKEM

Petr Hluhlu Hloušek, herec ochotnického šlapanického divadla, designér, grafik, baskytarista, autor většiny repertoáru blues-rockové skupiny „uBer!“ a hlavně spoluautor řady scénických výprav pro Městské divadlo v Brně a nejen pro něj. Naším divákům se výrazně představil svou comickou výpravou pro legendární inscenaci *Sugar!* aneb „Někdo to rád horké“ v režii Stanislava Moši. Naskytá se logická otázka, jak jste se s režisérem Mošou našli a zda to byla právě inscenace *Sugar!*, kde se vaše cesty spojily?

Bylo to o pár let dříve a byl to moment, který považuji ve své profesní dráze za zcela klíčový, přelomový a jsem vděčný všem, kteří toto setkání s MdB a Standou Mošou iniciovali. Stalo se to na přelomu roku 2005 – 2006, kdy se připravovala zahraniční inscenace *Magical Broadway* a já byl přizván k vytvoření ilustrací k animacím a projekcím. Následovalo *Jazz Side Story*, *Markéta Lazarová*, *Mozart!* a *Sugar!*, kde jsem si pod dohledem Jardy Milfajta „sáhnul“ i na scénografii pro velké divadlo.

Rozsáhlá rodina, kytara, ochotníci, tužka a štetec, počítač a kamera, jak rozdělujete čas mezi tuhle opravdu rozmanitou činnost, aby jste nic nezanedbal? Co nejvíc upřednostňujete?

Času je málo na cokoli, ale dost na věci, které máte rád. Mým velikým štěstím je skutečnost,

že spolupracuji s takovými špičkami v oboru, talentovanými umělci a příjemnými lidmi, že mi práce a zábava, hudba – koníček i rodina tak nějak splývají v jeden magický a velkolepý prožitek. Snažím se upřednostňovat rodinu, to ostatní se připomíná samo svými termíny.

Kdy chodí inspirace, probudíte se ráno s jasnou představou, jak bude třeba vypadat scéna muzikálu na kterém pracujete, nebo se těžce u sklenice vína se scénografem propracováváte k cíli? A jak je to s muzikou, zní vám trvale v hlavě, nebo si sednete s kytarou doma do koutěčka a hledáte melodie?

Jsem myslím spíše syntetický typ výtvarníka a autora, čili se nesnažím být avantgardním autorem, který hledá, co tu ještě nebylo. Postupuji asi jako spisovatel historického románu – najít co nejvíce pramenů, zajímavostí, faktů, a to vše mě začne vést a moji základní představu rozvíjí a doplňuje. Jak rád říkám, určité věci nevymyslíte, musíte je umět najít. Je zbytečné např. přemýšlet o tom, jak vytvořit co nejzajímavější obraz londýnských střech a komínů, je potřeba vyhledat všechny jejich podoby, velikosti, barvy na fotografiích a nákresech. Objevíte nový svět, který už ale existuje – má svá pravidla, krásu, logiku a vy si jen vyberete tu správnou „inspiraci“.

U hudby to je trochu jiné. Někdy stačí pro napsání písničky basový rif, rytmická figura, nebo pár not refrénu. Jindy mi zní v hlavě harmonický postup, nebo celá stavba budoucí písničky a melodii hledám až potom. Texty píší až na hotovou skladbu, většinou ale už tuším, o čem budou.

Jaká otázka týkající se vaší práce, ale i prostředí, ve kterém žijete, společenské a politické situace, ve které se nacházíte, vám nejvíce vrtá v hlavě?

Vrtá mi v hlavě obrovský rozpor mezi profesionální a morální úrovní českých umělců, humanitárních organizací, špičkových zdravotníků, vědců na straně jedné a naprosté diletanství, amatérismus, absence jakékoli logiky a empatie ze strany naší politické „špičky“ na straně druhé. Pokud bych já dělal svoji práci tak, jak ji odvádějí oni, pravděpodobně bychom nyní nevedli tento rozhovor.

Máte barevné sny, pokud ano, jsou o reálném životě, nebo je to pohádkový svět, ve kterém se můžete vznášet a přátelit se s nádhernými vilami?

Je to barevný pohádkový svět, ve kterém létám. Prostě snímek.

Berete častěji tužku a štětec, nebo již plně spoléháte jen na techniku počítače?

Na začátku беру vždy tužku, fixu nebo pero, kreslím, obkresluji. Občas současně s tím modeluji v počítači, abych si věci ověřil a vyzkoušel, ale ta kresba určuje směr a eliminuje řadu variant, které jsou zcestné. Počítač trošku nutí uchovávat a použít i věci, které sice daly práci, ale jsou ve své podstatě irelevantní. Stohy papírů protřídíte a nepotřebné vyhodíte. Počítač ty špatné nápady uchovává a pak vás jimi „straší“.

Před časem se rozneslo, že s Daliborem Černákem natáčíte celovečerní film, ve kterém hraje řada herců Městského divadla. Co jste o tomto projektu ochoten prozradit?

Je to takový sen, přiznám se, že sen už od mládí. Zatím vše, co dělám, se k tomuto záměru víc a víc blíží. Vyzkoušeli jsme si, co se filmařiny týče, už spoustu věcí, v postprodukčním procesu umíme vytvořit složité obrazové kompozice, animace, kombinace živých herců a speciálních efektů, máme kolem sebe řemeslníky, výtvarníky, švadlenky, kováře, osvětlovače, zvukaře a zejména výborné herce. Šlo by o lehce fantastní příběh z doby před příchodem Slovanů na naše území, žádný akční trháč, spíše poetické, pohádkové vyprávění bez zbytečného násilí a zbytečného psychologického pitvání. Pracuji na čtvrté verzi scénáře a samozřejmě sháníme prostředky, pokud možno nezávislé, což je obtížnější kvůli finančním limitům.

Svámi scénickými řešeními jste pronikl již i za hranice nejen města Brna, ale i republiky a lze říct i Evropy, kde všude měli možnost se seznámit s vaší fantazií?

Začalo to již zmiňovanou inscenací *Magical Broadway* ve Španělsku a pokračovalo *Sugar!* v Lublani, kterou jsme mimo Prahu a Brno odpremiérovali v roce 2010 také v německém Bautzenu. V témže roce jsem spoluvytvářel kulisy pro *Krásku a Zvíře* pro německé turné, na sklonku roku 2011 to byly projekce pro turné muzikálu *Hair* (Švýcarsko, Rakousko, Německo), na jaře letošního roku pak projekce do muzikálu *Friedrich* v Postupimi a začátkem roku příštího výprava a projekce *Mary Poppins* na Islandu.

Znamená to také, že jste pracoval již s řadou režisérů, který vám dal největší volnost při tvorbě?

Jednoznačně je to Stano Slovák. Máme zřejmě nějaký společný telurický proud, který nás propojuje, nebo empatii naladěnou na stejnou radiofrekvenci. Není to tak, že by mi řekl: „Hele budu dělat *Trencka*, tak něco vymysli“. Sedíme několikrát a dlouho nad scénářem, často si voláme, probíráme varianty, diskutujeme, ale začne vznikat vždy něco většího než jsme si představovali. U *Mozarta!* to mělo být pár projekcí, nakonec změnili vizuální podobu celého představení, u *Měsíčního kamene* to byl nekonečný gejzír gagů, možností, nápadů a figlů, u *Barona Trencka* využití fasády Biskupského dvora, které předčilo naše očekávání.

Jinak ale můj vztah k ostatním režisérům je vnoyce pozitivní, vážím si jejich práce a mnohdy k ní nahlížím s úctou. Jsou to bez výjimky příjemní, srdeční lidé a děkuji okolnostem, že jsem měl (a snad ještě i budu mít) to štěstí pracovat s lidmi jako je Standa Moša, Hana Burešová, Jan Borna, Šimon Caban a Petr Gazdík.

Co od vás v této sezóně můžeme čekat na jevištích MdB a co v projektu „uBer!“ a co třeba v zahraničí?

Co se Městského divadla týče, to se každoročně nechám překvapit. Režiséři mě obvykle oslovují měsíc až dva před premiérou, pokud se nejedná o dlouhodobý a vysněný cíl, jako je třeba scénické „oratorium“ *Cyril a Metoděj*, o kterém jsme se Stano Slovákem začali mluvit už více než před rokem a světlo světa by mělo spatřit v létě 2013 na Biskupském dvoře.

Pro Městské divadlo v Reykjavíku začínám se skicováním *Mary Poppins* kam, podobně jako pro brněnské představení, vytvářím scénu i projekce. Premiéra se uskuteční v únoru 2013.

S kapelou „uBer!“ chystáme na podzim nové tituly a nový poloakustický program pro klubovou scénu.

Je také něco, co se nedaří?

Nevzpomínám si. To, co se nedaří, asi není to podstatné.

Ještě se zeptám, jste na herečky, tanečnice nebo zpěvačky?

Jak jistě víte, v Městském divadle Brno většina hereček výborně tancuje a jsou to zároveň skvělé muzikálové zpěvačky. A jak jistě víte, jedna je krásnější než druhá. Vzpomínám si na jedno odpoledne mezi generáčkami na *Pokrevní bratry*. Seděli jsme v prázdném divadelním klubu, venku sluníčko, u stolu já a čtyři z nich. Nebudu jmenovat, ale každá má „svůj“ muzikál, čili hvězdy první velikosti, alespoň v mých očích. Vykládali jsme si o prázdninách, výletech, oblíbených místech. Krásné odpoledne...

Na závěr ještě jednu doplňující otázku – jak se vám líbí, jaký máte názor na Entropu, Marilyn Monroe, plnicí pero Mont Blanc, orloj na brněnském náměstí Svobody, čínské písmo, vilu Tugendhat, doutník COHIBA, Popelčin střevíček, americkou vlahku, dvořanu MdB, svíčkovou na smetaně, kolejovou vozidla, Hollywood, polární záři a atomovou energii?

Odpovím slovy dobrého vojáka Švejka: „Miluju, když lidi takhle blbnou nakvadrát.“ Jinak by to tady byla možná trochu nuda.

*Ptal se jeff Kratochvíl,
obrázky dodal Petr Hloušek.*

Fanny Briceová - skutečná Funny Girl

Životní osudy hlavní hrdinky připomínají až pohádkový příběh o ošklivém káčátku. Na počátku se setkáváme s dívkou, která v 10. letech 20. století nespĺňuje všeobecnou představu o ženské kráse a vůbec se nehodí do sboru. Ovšem stát se jednou z tzv. „Ziegfeld Girls“ je jejím velkým snem, a tak díky svému nadšení, talentu a odhodlání dokáže překonat počáteční nedůvěru okolí a nakonec se stane hvězdou. Nalolik její síla nespočívala v kráse, natolik ji dokázala kompenzovat svým charismatem, dokonalým zpěvem, a především obrovským smyslem pro humor a komediálním talentem. Z Fanny se stává úspěšná a diváky milovaná žena. Do jejího života záhy vstoupí i osudový muž Nick Arnstein, známý hazardní hráč. Ovšem jejich šťastné manželství se záhy setkává s velkou zkouškou: muž, kterého ze srdce miluje a je ochotna se pro něj všeho vzdát, je příliš hrdý na to, aby od své manželky přijal finanční pomoc a raději se bezhlavě pouští do riskantního nezákonného obchodu, kvůli kterému nakonec skončí ve vězení. Ješitný manžel nedokáže slávu a úspěch své ženy přenést přes srdce a nakonec zpočátku tak ideální vztah končí rozpadem a Fanny zůstává sama jen se svou oslnivou kariérou.

Na jevišti měl muzikál v režii Gasrona Kana a choreografii Carola Haneyho premi-

éru 26. března 1964 v broadwayském Winter Garden Theater a nakonec zaznamenal 1348 repríz a byl nominován na osm cen Tony. Ve stejném roce ovšem vznikl i jiný slavný muzikál – *Hello, Dolly!*, který nakonec všechny ceny získal pro sebe. Na obrovském úspěchu muzikálu měla veliký podíl především Barbra Streisandová, která jako by byla pro titulní roli přímo stvořená. Na divadle byl jejím partnerem Sydney Chaplin. Barbra Streisandová se ve stejné roli objevila i na londýnském West Endu, kde měl muzikál premiéru 13. dubna 1966 v Prince of Wales Theatre.

Nesmrtelnou slávu muzikálu přineslo jeho filmové zpracování z roku 1968. V režii Williama Wylera získala Barbra Streisandová za titulní roli Oscara, k čemuž jí jistě dopomohl i Omar Sharif, který jí byl dokonalým partnerem v roli Nicka. Pro filmovou verzi skladatel Styne dopsal několik písní a navíc v něm zazněly i tři melodie z původního repertoáru skutečné Fanny Briceové.

Celosvětově oblíbený muzikál nabízí především velkolepou hereckou příležitost pro ústřední dvojici a je plný nezapomenutelných písňových melodií. Diváci se mohou těšit na **Radku Coufalovou** nebo **Hanu Holíšovou** v titulní roli a **Aleše Slaninu** nebo **Lukáše Vlčka** v roli Nicka. V dalších rolích se představí **Zdena Herfortová** nebo **Hana Horká**, **Igor Ondříček** nebo **Denny Ratajský** a další. Muzikál divákům nabízí vše, co od hudebního divadla očekávají – velkopéřá hudební čísla jsou doplněna fascinujícími choreografiemi **Dennyho Ratajského** a **Simony Lepoldové**, nebude chybět ani step a výstup na kolečkových bruslích. Návštěva *Funny Girl* v režii tak zkušeného hostujícího německého režiséra, jakým je **Pavel Fieber**, se proto díky dokonalému hereckému, pěveckému, hudebnímu a tanečnímu provedení stane jistě nezapomenutelným zážitkem. **Premiéra proběhne na Hudební scéně 23. září.**

Klára Latzková

NA SKLENIČCE

S JURAJEM ONDRISEM

Nabídka bratislavských divadel je víc než bohatá a kvalitní. Přesto Ing. Juraj Ondris, MBA, člen představenstva společnosti Slovenský plynárenský průmysl (SPP) míří za kulturou i za hranice slovenského hlavního města. Nebylo ani náhodou, že se právě SPP rozhodlo finančně podpořit Městské divadlo Brno.

Zatímco většině diváků stačí sednout na „šalinu“ nebo si vzít taxík, vy za představeními Městského divadla Brno putujete až z Bratislavy. Stojí to za to?

Máme dvě malické děti, takže je náročné zorganizovat všechno tak, abychom mohli s manželkou někam vyrazit. Ale když se to podaří, rád i pak absolvujeme i cestu do Brna. Naposledy jsme viděli *Mary Poppins* a bylo to úžasné. I proto už nyní studuji, jaké představení bude Městské divadlo Brno hrát a kdy, protože máme v plánu rozhodně absolvovat ještě mnohá další.

Dáváte přednost muzikálům, nebo činohře?

Nedávám přednost ani jednomu, ani druhému. Pokud jde o kvalitní inscenaci, rád chodím na oba žánry.

Co jazyková bariéra?

Jsem z generace, která vyrůstala na českých filmech a pohádkách, takže mi čeština nedělá takřka žádné problémy. Sem tam třeba přesně neporozumím, když se použije nějaký slangový výraz, ale jinak je pro mne jako rodná řeč. A protože mám Českou republiku rád, snažím se také o to, aby i moje děti česky rozuměly.

Chodíte do divadla i v Bratislavě?

Kvůli pracovním povinnostem jsem paralelně pobýval i v Praze, takže možností jsem moc neměl. Viděl jsem pár představení a vždycky jsem si sliboval, že teď už začneme chodit pravidelně, ale pak zas naskočil běžný rytmus pracovního týdne a na divadelní zá-

žitek jsem rychle zapomněl...

Obecně se má za to, že manažeři a lidé s technickým vzděláním ke kultuře zas až tak netíhnou. Je to tak i ve vašem případě?

Ke kultuře a umění mne vedla maminka. Byla učitelka a dbala na to, abychom se se sestrou orientovali i v této oblasti. Jako student jsem rád chodil na Radošínské naivné divadlo, měl jsem moc rád jejich představení, pro něž bylo typické pochopení pro lidské slabosti a množství vtipných dialogů.

Oblíbená kniha? A film?

To je těžší otázka. Odmalička jsem velmi zvědavý, tak se snažím vybírat knížky, které by mi rozšířily obzory. Čtu a dívám se na filmy na hranici sci-fi a konspiračních teorií... Mezi mé nejoblíbenější autory patří Zecharia Sitchin a jeho knihy o skutečném původu lidstva na planetě.

Stihl jste se už seznámit i s městem Brnem? Co se vám tady nejlíbí?

Víc času trávím v Praze, ale už i jako student jsem do Brna jezdil velmi rád. Míval jsem zlevněný lístek z Bratislavy a velmi rád jsem poslouchal brněnskou folkovou kapelu Kamelot. Jezdil jsem si kupovat do Brna céděčka a při tom jsem se procházel na Starém Brně a v samotném historickém jádru, někde si dal pivo, knedlo-zelo-vepřo, a zase se vrátil domů. Nedávno jsem byl na Brněnské přehradě a je to skutečně překrásné místo. Určitě se tam vrátím, mám navíc rád jachting a prý se tam dá pronajmout plachetnice.

Proč se společnost Slovenský plynárenský průmysl rozhodla podpořit právě Městské divadlo Brno?

SPP je silná nadnárodní firma a na Slovensku jsme už získali víckrát ocenění Filantrop roku. Podporu sportovních a kulturních akcí nebo organizací či pomoc do sociální oblasti považujeme za přirozenou věc. A protože se nám mimořádně daří v České republice i při prodeji plynu, začali jsme vyhledávat partnery, které chceme podpořit. Městské divadlo Brno bylo jednoznačnou volbou vzhledem k referencím od našich obchodních partnerů. ***Sponzorské příspěvky jste věnovali i dalším brněnským institucím a organizacím. Nevychítají vám to na Slovensku?***

Jak jsem říkal, v České republice máme úspěch a daří se nám získávat stále více zákazníků, takže je samozřejmé, že se snažíme regionu a jeho obyvatelům i něco vrátit. Konkrétně v Brně jsme nedávno znovu získali největšího odběratele zemního plynu v ČR vůbec – Teplárny Brno, a proto zamýšlíme naše sponzorské aktivity opět nasměrovat sem.

Roli mecenášů stále častěji přebírají velké firmy a společnosti. Považujete za důležité, aby finančně pomáhaly těm „slabším“?

Myslím, že je povinností každé velké a úspěšné firmy podporovat aktivity, které jsou prospěšné pro společnost. Kultura, sport nebo podpora handicapovaných jsou oblasti, které to mají v komerčním světě těžké navzdory tomu, že jsou pro společnost mimořádně důležité. SPP se proto vždycky bude soustředit na podporu a pomoc právě v těchto oblastech.

jih

*Johana Gazdíkovi
v muzikálu
Mary Poppins,
režie: Petr Gazdík*

ZÁŘÍ 2012

VSTUPENKY ON-LINE na www.mdb.cz

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:
SUGAR! (NĚKDO TO RÁD HORKÉ)

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu *Někdo to rád horké* s Marilyn Monroe. Je to neuvěřitelné, ale zmíněný film se poprvé promítal před padesáti lety, v roce 1959. Dva chudí muzikanti se náhodou připlou do války mafiánských gangů. Jsou pronásledováni a nezbyvá jim nic jiného, než se bezpečně ukrýt. Převlékají se do ženských šatů a nechávají se zaměstnat v kapele odjíždějící na turné na Miami Beach. Florida se pro bezprizorní muzikanty stává jedinečnou příležitostí, jak zmizet mafii z očí... Jejich bláznivé dobrodružství však zdaleka nekončí! Díky svému přestrojení zažívají bezpočet komických situací, a aby toho nebylo málo, oba naši hrdinové se zamilují do kouzelné zpěvačky a hráčky na ukulele jménem Sugar. Jako by tohle všechno nestačilo, jednoho z našich okouzlujících hudebníků v dámské róbě požádá postarší milionář o ruku...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Mária Lalková nebo Ivana Skálová, Petr Štěpán nebo Roman Vojtek, Milan Němec nebo Aleš Slanina, Lenka Janíková nebo Pavla Vítázková, Michal Isteník, Jan Apolenář nebo Jan Mazák a další.

Anton Pavlovič Čechov: **TŘI SESTRY**

Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových dramatiků. Na příběhu sester Prozorových Olgy, Iriny, Máši a jejich bratra Andreje, které osud zavál do malého provinčního městečka, Čechov sugestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožily své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťačkou Natašou a postupně se smiřuje se svým bezperspektivním osudem i Olga. Tragicky končí láska Iriny a barona Tuzenbacha, neradostný je Mášin rodinný život. Tyto matné „krásné duše“ samy sebe zošklivují drásavou výčitkou, že neumějí užitečně žít. Na jejich stescích a trýznivé bezmocnosti Čechov dokáže umělecky zobrazit nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva.

Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchý děj gradující až k napětí blížící se katastrofy rámcují vnitřní konflikty psychologicky zpracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domnělými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrismus. Jednotlivé detaily, výroky i celková atmosféra děje mají úžasný symbolický charakter a dodávají mimořádný zevšeobecňující a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Michal Isteník, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Svetlana Slovákova, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka a další.

Jaroslav Vostrý: **TŘI V TOM**

Italská komedie dell'arte patří mezi oblíbené žánry divadla již od 16. století. Jde o žánr založený na improvizaci, nadsázce a různých ztřeštěnostech, plný vtípů a gagů, které mezi sebou rozehrávají ustálené postavy – lakotní starci, vdavekchtiví vdovy, pobláznění sluhové, zamilovaní mladíci, naivní dívenky či zmatení učenci. V roce 1978 napsal pro Činoherní klub komedii, ctící tento žánr, uznávaný divadelní teoretik, kritik a historik Jaroslav Vostrý, který měl ovšem z politických důvodů zákaz činnosti. Proto se hra *Tři v tom* objevila na jevišti připisována autoru Jiřímu Menzlovi, který ji režíroval a v roce 1981 převedl i do filmové podoby. Na jevišti Činoherního klubu šlo o jednu z nejslavnějších inscenací, která byla na repertoáru téměř devět let. Rozkošný příběh, na jehož začátku se setkáváme se třemi mladými dámami, které se vinou svých nápadníků dostaly do překerní situace, prostě „jsou v tom“, je plný bláznivých situací, v nichž se trojice milenců pokouší dostat k sobě i přes nevlídné rodičů a osudu.

Režie: Antonín Procházka

Hrají: Zdeněk Junák, Hana Holišová, Hana Kovářková, Tereza Martinková, Petr Štěpán, Jiří Mach nebo Lukáš Janota, Michal Isteník, Jakub Przebinda nebo Vojtěch Blahuta, Milan Němec, Jakub Uličník a Zdeněk Bureš.

Andrew Bovell: **VÝKŘIKY DO TMY**

Důvtipná forma této napínavé, psychologicky laděné tragikomédie těží z permanentní konfrontace rozličných úhlů pohledu v několika souběžných liniích. Postupně skládá portréty

PROGRAM ZÁŘÍ

Činoherní scéna

7.9. pá 14.00	Faidra	
7.9. pá 19.30	Faidra	E5
8.9. so 19.30	Faidra	P
9.9. ne 19.30	Faidra	
10.9. po 19.30	Faidra	A1
11.9. út 19.30	Faidra	C2
12.9. st 19.30	Faidra	A3
13.9. čt 19.30	Faidra	C4
14.9. pá 19.30	Faidra	C5
15.9. so 19.30	Faidra	A6
16.9. ne 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	R2012
18.9. út 19.30	Faidra	
19.9. st 18.00	Tři sestry	
20.9. čt 18.00	Tři sestry	
21.9. pá 19.30	Tři v tom	
23.9. ne 19.30	Tři v tom	
24.9. po 18.00	Výkřiky do tmy	PPP
25.9. út 18.00	Výkřiky do tmy	PP1
26.9. st 18.00	Výkřiky do tmy	P18
27.9. čt 19.30	Dokonalá svatba	
28.9. pá 19.30	Dokonalá svatba	
29.9. so 19.30	Charleyova teta	
30.9. ne 18.00	Charleyova teta	

Tři sestry

Hudební scéna

7.9. pá 18.00	Chicago	
8.9. so 19.30	Chicago	A2012/M2012
20.9. čt 19.30	Funny Girl	zadáno
21.9. pá 14.00	Funny Girl	
21.9. pá 19.30	Funny Girl	A5/AB5
22.9. so 19.30	Funny Girl	P
23.9. ne 19.30	Funny Girl	D/E7
24.9. po 19.30	Funny Girl	A1/AB1
25.9. út 19.30	Funny Girl	A2/AB2
26.9. st 19.30	Funny Girl	A3/AB3
27.9. čt 19.30	Funny Girl	A4/AB4
28.9. pá 15.00	Funny Girl	
28.9. pá 19.30	Funny Girl	C5/E5
29.9. so 15.00	Funny Girl	
29.9. so 19.30	Funny Girl	A6/AB6
30.9. ne 18.00	Funny Girl	

Chicago

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.10. po 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		1.10. po 18.00	Funny Girl	
2.10. út 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		2.10. út 19.30	Funny Girl	E2/C2
3.10. st 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		3.10. st 19.30	Funny Girl	
4.10. čt 18.00	Zkrocení zlé ženy		4.10. čt 19.30	Funny Girl	C4
5.10. pá 19.30	Zkrocení zlé ženy		5.10. pá 18.00	Funny Girl	
6.10. so 15.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		6.10. so 15.00	Funny Girl	
6.10. so 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	X2012	6.10. so 19.30	Funny Girl	
7.10. ne 15.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		7.10. ne 18.00	Funny Girl	
7.10. ne 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	Z2012	9.10. út 18.00	Divá Bára	
8.10. po 19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	T2012	10.10. st 19.30	Divá Bára	
9.10. út 19.30	Dokonalá svatba		11.10. čt 18.00	Divá Bára	
10.10. st 18.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)		13.10. so 19.30	Jekyll a Hyde	
12.10. pá 18.00	My Fair Lady (ze Zeliáku)		14.10. ne 15.00	Jekyll a Hyde	
13.10. so 19.30	Faidra	AB6	14.10. ne 19.30	Jekyll a Hyde	
14.10. ne 19.30	Faidra	D	15.10. po 18.00	Jekyll a Hyde	
15.10. po 19.30	Škola základ života		16.10. út 18.00	Jekyll a Hyde	
16.10. út 18.00	Škola základ života		17.10. st 19.30	Jekyll a Hyde	
18.10. čt 19.30	Faidra	A4	18.10. čt 18.00	Jekyll a Hyde	
19.10. pá 19.30	Faidra	AB5	19.10. pá 19.30	Jekyll a Hyde	
20.10. so 19.30	Brouk v hlavě		22.10. po 18.00	Mozart!	
21.10. ne 19.30	Faidra	E7	23.10. út 18.00	Mozart!	
26.10. pá 14.00	Jakub a jeho pán		26.10. pá 19.30	Pokrevní bratři	
26.10. pá 19.30	Jakub a jeho pán	A5	27.10. so 15.00	Pokrevní bratři	
27.10. so 19.30	Jakub a jeho pán	P	27.10. so 19.30	Pokrevní bratři	
28.10. ne 19.30	Jakub a jeho pán		28.10. ne 18.00	Pokrevní bratři	
29.10. po 19.30	Jakub a jeho pán	A1	29.10. po 19.30	Pokrevní bratři	
30.10. út 19.30	Jakub a jeho pán	AB2	30.10. út 18.00	Pokrevní bratři	
31.10. st 19.30	Jakub a jeho pán	AB3			

a vzájemně jen domněle nesouvisející výseky ze života devíti postav – dvou manželských párů, muže obviněného ze zločinu, neurotické psychologičky, jejího manžela, její pacientky, jakož i jednoho osamělého muže, jenž byl kdysi pacientčíným snoubencem, v mozaiku plnou překvapivých zvrátů, scelenou souhrou okolností ve strhující koncert jdoucí až na dřevň vztahů mezi pohlavími, ve drama lidí, mužů a žen, pevně lapaných do sítě vášní, tajností, lží, sexu a smrti. Vypráví o chybách, které děláme, a o následcích, které si za ně odnášíme. A důrazem na absenci důvěry a lásky poukazuje právě na jejich nezbytnost a potřebnost v našich životech.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Štěpán, Pavla Vítázková, Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Tomáš Šagher, Robert Jícha, Martin Havelka, Tereza Škodová a Bohumil Vitula.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**
Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje, a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluhy mírné komplikace. Všechno se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lží a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková nebo Svetlana Slováková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Brandon Thomas: **CHARLEYOVA TETA**
Rozpustilá komedie o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají

pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zaviní, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnamí nostalgie.

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

John Kander, Fred Ebb, Bob Fosse:

CHICAGO

Muzikál *Chicago* má všechno, co činí broadwayské produkce výjimečnými – až pohádkový příběh o slávě, štěstí, kráse, bohatství a láskách, to vše propojeno nesmrtelnými hity doprovázenými dech beroucími tanečními čísly. Satirický muzikál, kritizující zkorumpovanou a zločinnou a jazzem prochnutou společnost dvacátých let v Chicagu podle hry Maurine Dallas Watkinsové napsali Bob Fosse a Fred Ebb s hudbou Johna Kandra. Hlavní postavy, vražedkyně a po slávě toužící krásky Velma Kellyová a Roxie Hartová se setkávají v ženské věznici a s pomocí proslulého advokáta Billyho Flynny všemi (především ženskými) zbraněmi bojují o přední stránky novin a titul „vražedkyně týdne“.

Jiskřivý humor, humorná nadsázka i mrazivá atmosféra v muzikálu plném jazzu!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Slováková nebo Ivana Vaňková, Radka Coufalová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Dušan Vítázek, Milan Němec nebo Lukáš Vlček, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta nebo Karel Škarka, Hana Holíšová nebo Mária Lalková, Eva Jedličková nebo Hana Kovářková, Lenka Janíková nebo Veronika Kloubková, Andrea Březinová nebo Johana Gazdíkova, Jiří Mach nebo Aleš Slanina a další.

RODINNÉ STŘÍBRO

LUKÁŠ VLČEK

*V muzikálu
Pokrevní bratři,
režie: Stanislav Moša*

Dětským vzorem Lukáše Vlčka prý býval Belmondo. Nyní ho ale čeká postava výrazně odlišná od „drsnáka s něžnou duší a boxerským nosem“. Nick Arnstein z muzikálu *Funny Girl* je jiného kalibru: hazardní hráč uhlazený jako had. Věčnou podobu mu vtiskl ve filmovém zpracování Omar Sharif.

Co vás napadlo, když jste uviděl ferman s obsazením pro *Funny Girl*?

Byl jsem samozřejmě potěšen. Ale přiznám se, muzikál jsem sice trochu znal ze školy, filmovou verzi se Sharifem a Barbrou Streisand jsem však neviděl... Až postupně jsem zjistil, co všichni už věděli: že je to krásná role a krásná příležitost. Navíc tento jazzově-swingový hudební žánr je mi opravdu velice blízký.

Líbil se vám film?

No, vlastně jsem ten film zatím celý neviděl, abych jím při ztvárnění role nebyl ovlivněn. Pouze jsem se podíval na některé scény, abych zachytil atmosféru, ve které se film

odehrává. S režisérem Pavlem Fieberem jsem doposud nespolečně pracoval, ale již po pár zkouškách jsem z jeho práce s herci nadšený. A dirigent Caspar Richter má v nastudování hudby zcela jasno, a proto vyžaduje precizní a přesné nastudování i od nás.

Nebojíte se, že vás diváci budou srovnávat, respektive film a představení?

Myslím si, že srovnání s filmem se pravděpodobně nevyhneme, ale na divadle je to vždycky přece jen jiné než na plátně. Film bývá pochopitelně civilnější, na jevišti musí protagonista volit odlišné prostředky, má to jinou atmosféru.

Ten podle mne nesnesitelný knírek pro koňské handlře, jaký Sharifa zdobí, mít budete nebo ne?

Ano, budu. Dokonce jsem se musel kvůli focení plakátu oholit a nechat si jen ten knírek. Obvykle při holení používám zastříhávač, takže jsem se žiletkou stačil pořezat, jak to jenom šlo. Maskérky potom měly fůru práce, aby mě pak zase daly dohromady na focení

plakátu. Takže zdůrazňuji, že pokud plakáty *Funny Girl* zůstanou v původní verzi, podvodnický knírek na nich je sice pofiderní, ale zcela můj!

Jaký je váš vztah k hazardním hrám?

Sázím se docela nerad, tedy pokud si nejsem úplně jistý výhrou. Ale když jsem byl ve Spojených státech, zavítali jsme i do ráje hazardu Las Vegas a dodnes mne trochu mrzí, když na otázku, o kolik jsem přišel, musím říct, že jsem si tam nezahrál ani na jednorukém banditovi. Třeba to ještě doženu...

A váš vztah k ženám?

Přesně tu otázku jsem očekával. Vřelý. Takže nějaké styčné plochy s Nickem Arnsteinem máme, tam je o co se opřít. :-)

Zatímco Omar Sharif vybavil svého Nicka knírkem, Barbra Streisand má sice hrát nepřiliš půvabnou dívku, ale latku hereckým půvabům nasadila hodně vysoko...

Hanka Holišová i Radka Coufalová jsou také překrásné ženy, takže i ony se s tím budou muset poprat jako Barbra. Obě jsou navíc ohromně talentované, o jejich výkon se nebojím.

Existují vůbec škaředé ženy?

Myslím, že ne. Možná to zní jako fráze nebo klišé, ale na každé ženě se najde něco jedinečného, originálně půvabného. Například nepřehlédnutelný nos Barbry Streisand

***S Radkou Coufalovou
v muzikálu
Chicago,
režie: Stanislav Moša***

Fanny Brice neboli Funny Girl se dostane na výsluní showbyznysu, ale cesta to není lehká. Kdo to má v tomto oboru těžší, muži, nebo ženy?

Hanka Holišová i Radka Coufalová jsou překrásné ženy.

nezabrání tomu, aby vyzářovala něco krásného. Což platí o každé ženě.

***S Lenkou Janíkovou
v muzikálu
Pokrevní bratři,
režie: Stanislav Moša***

Bezpochyby ženy. Vždyť se podívejte, kolik na každý konkurs přijde žen a kolik mužů. Musí počítat s velkou konkurencí, s mnohem větší než muži.

A když úspěchu dosáhnou, doplatí na to v partnerském vztahu? Jako Funny Fanny?

Myslím si, že se situace v tomto ohledu změnila. *Funny Girl* se odehrává v předválečném období, kdy se ženy zpravidla držely v pozadí, zatímco nyní mohou být úspěšnými manažerkami či ministryněmi, co žijí ve fungujících partnerských vztazích.

Vy už o popularitě taky asi víte své. Vaše fanouškovské stránky na Facebooku vás charakterizují jako „nadějného mladého herce

*V muzikálu
Jekyll a Hyde,
režie: Petr Gazdík*

***s nezapomenutelným barytonem“.* Víte, kdo jsou vaši fanoušci?**

O existenci těch stránek jsem se dozvěděl nedávno a náhodou, protože se mne nějaká paní ptala na odezvu a já vůbec netušil, o čem to vlastně mluví. O několika fanynkách vím, ale že by mne nějak atakovaly, to rozhodně nemohu říct. Jsem také rád, že jsem se doposud nesetkal s bulvárem a že mi nezasahuje do soukromí.

Vraťme se ještě na jeviště. Jak se vám pracovalo na Pokrevních bratrech?

Je to nádherný kus, který mě oslovil už dříve. Někjaké fragmenty z tohoto muzikálu jsme

dělali v dobách studií na JAMU. Pro mě osobně to byla velká výzva a zkušenost. A jsem opravdu velice vděčný, že jsem tuhle příležitost dostal.

Vypravěč navíc přechází do několika dalších, jiných postav. Jaké to je se tak přetělovat?

Transformace probíhá rovnou na jevišti, člověk si ani nevydechne. Nemůže zajít za portál, zkoncentrovat se a vklidu si uvědomit charakter postavy. Je náročnější jen překlápnout v mozku závit a změnit se. Nicméně *Pokrevní bratři* mne naplňují, určitě mají na repertoáru svoje místo a mají bezesporu lidem co říct.

Diváci se odreažují v divadle, kde a jak odpočívají herci?

Je-li nějaký volný čas, kterého moc nezbyvá, protože i když nehrajete, musíte vstřebávat roli, učit se texty, rád si vyrazím na kole. Mám rád výlety do přírody, do hor, i když pravda, přestože lyžování miluji, v zimě jsem na horách nebyl aspoň pět let. Na kole vyrazím aspoň na krátké výle-

ty do okolí Brna či na Vysočinu.

Je polovina června, až tento rozhovor vyjde, bude po prázdninách. Co plánujete?

S přáteli se chystáme na kole do Rychlebských hor, chtěl bych rovněž na kole zdolat Transylvánské Alpy a navštívit rumunské Banáty, za sestrou do Španělska... A minulé narozeniny, tedy přesně před rokem v září, jsem dostal letenky do Londýna, tak je musím využít, i když v době olympiády to bude asi síla. Jenže dosud nebyl čas.

Jiřina Veselá,

foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

VNÁŠELA NA JEVIŠTĚ RADOST A KRÁSU.

ODEŠLA YVETTA TANNENBERGEROVÁ
Rosalinda v *Netopýrovi* a Hana Glawari ve *Veselé vdově* – dvě nezapomenutelné role sopranistky Yvetty Tannenbergerové na scéně Městského divadla Brno. Svou vlastní profesi operní pěvkyně pak s chutí využila i zparodovala na téže scéně jako slečna Silberklangová v *Divadelním řediteli (Mozart na scéně)* a jako Katarina Cavalieri v *Amadeovi*. Nechce se věřit, že bytost plná temperamentu, s jiskrnými očima a nakažlivým úsměvem, podlehla v pouhých třiačtyřiceti letech mozkovému nádoru. Zpráva o její smrti zaskočila 17. července všechny její obdivovatele, kolegy a přátele.

Yvetta Tannenbergerová pocházela ze slovenské hudební rodiny. Narodila se v Bratislavě a vystudovala operní zpěv na tamní konzervatoři. Ve zpěvu se dále zdokonalovala na interpretačních kurzech u Kerstin Meyer, Ileany Cotrubas, Paola Napolioho na konzultacích u Mirelly Freni i Marty Lantieri. Po ukončení studia v roce 1989 získala roční stáž v operním studiu berlínské Státní opery a o rok později přešla do operního studia Státní opery ve Vídni, kde se po čtyřech měsících stala sólistkou. Zde měla možnost spolupracovat s osobnostmi jako

Placido Domingo, Seiji Ozawa či Mirella Freni. V roce 1991 účinkovala na Wiener Festwochen v Mozartově *Figarově svatbě* jako Barbarina pod vedením Cludia Abbada.

Od roku 1993 zvolila dráhu sólistky ve svobodném povolání, ale záhy se stala stálým hostem Národních divadel v Brně i Praze i častým hostem Státní opery Praha. Její charismatickou bytostí jsme však měli možnost vídat a slyšet na mnoha dalších domácích scénách, pravidelná byla její spolupráce především s brněnskou operou a s Národním divadlem moravskoslezským v Ostravě. A samozřejmě hostovala i v řadě zahraničních operních domů – v Německu, Švýcarsku, Norsku, Francii i Japonsku.

Yvetta Tannenbergerová patřila k zpěvačkám, které na scéně neuplatňují jen krásný hlas, ale jsou obdařeny i hereckým talentem. Její postavy na jevišti žily osobitým životem, vybavené vroucností i humorem, a v neposlední řadě ženským sexappealem. Její soprán měl lehkost a technickou bravuru, ale oboje bylo jen prostředkem k dokonale naplněnému pěveckému výrazu. A to je kvalita, která ze zpěvačky činí skutečnou umělkyni.

Mozartova Zerlina, Zuzanka, Pamina i Konstance, Rossiniho Rosina i Giulia (*La scala di seta*), Donizettiho Lucia di Lammermoor, Norina i Adina, Bizetova Micaela i Pucciniho Musetta – dívky k pomilování, plné života, lásky, šibalství i zoufalství. Dokladem jejího pěveckého mistrovství bylo ztvárnění trojice protagonistek Offenbachových *Hoffmannových povídek* – Olympie, Giulietty i Antonie. Za svou oblíbenou Violettu z Verdiho *La traviaty* byla v roce 2001 nominována na Cenu Thálie. Vynikající byla ale i jako Verdiho Johanka z Arku v ostravské opeře.

Dobře si rozuměla s Janáčkem – v jeho operách byla neodolatelnou Liškou Bystrouškou, Jenůfou i Karolkou, Kátou Kabanovou i Kristinkou ve *Věci Makropulos*.

Uplatnila se i v oratorním a kantátovém duchovním repertoáru, byla pravidelným hostem Slovenské filharmonie i řady předních orchestrů doma i v zahraničí.

K operetě, v níž často a dobře účinkovala, si dlouho hledala vztah, nicméně na prkna brněnského Městského divadla se vracela ráda. „Pokždé je to pro mě krásně prožitý čas s přáteli a profesionály,“ hodnotila své hostování na jevišti MdB v NetHovoru na Scena.cz. Vnášela na jeviště radost a krásu. Bude tu po ní smutno.

Radmila Hrdinová

POKREVNÍ BRATŘI

Městské divadlo v Brně rozšířilo svůj repertoár o inscenaci *Pokrevní bratři*. U nás stále nepříliš známé drama se zpěvy britského autora Willyho Russella se v Brně hraje s podtitulem „osudový a magický muzikál“. *Pokrevní bratři* jsou natolik vděčný titul, že bylo jen otázkou času, kdy se na brněnské Hudební scéně objeví. Předloha o dvou bratřích, které rozdělí osudná matčina volba, nabízí silné emoce, dějové napětí i chytlavé songy. Příběh začíná v 70. letech minulého století v nehostinných liverpoolských uličkách, poznamenaných sociálními problémy. Chudá posluhovačka Johnstonová porodí dvojčata, o něž se jako živitelka čtyř dalších dětí nemůže postarat. Jedno z dvojčat proto pod tlakem okolností doslova prodává bezdětné paní Lyonsově. A tak zatímco Mickey vyrůstá v početné rodině vlastní matky, jeho bratr Eddie žije v blahobytu.

Na první pohled děj působí šablonovitě a podstatnou roli v něm hrají také náhody, díky nimž se bratři potkávají nejen jako děti, ale i na prahu puberty a v dospělosti. Téma tíživé sociální situace a existenční nejistoty však je zpracováno natolik naléhavě, že nás těžko může nechat chladnými. Režisér Stanislav Moša akcentuje právě znepokojivou osudovost a nejistotu života, kterou podtrhuje až ďábelsky vyhlížejícím vypravěčem v podání Stanislava Slováka. Hned v úvodu vidíme v retrospektivě poslední scénu hry a z úst vypravěče slyšíme slova o smrti, takže není pochyb o tom, jak příběh obou bratrů skončí. Přesto je možné střídat nostalgii s nadsázkou a tragické momenty s chvilkami humorného odlehčení. Režisér Moša se o to ve více než tříhodinové inscenaci usilovně snaží. Především dobře zná své herce, takže jim jejich úlohy ušil na míru a nebojí se posunovat hranice jejich možností, zvláště pak v těch fázích hry, kdy představují dětské aktéry. Domnívám se, že brněnskou inscenaci v některých momentech zrazuje prvoplánový překlad Adama Nováka. Když například Eddie, Mickey a jejich přítelkyně Linda jako osmnáctiletí bezstarostně dovádějí na pláži, vypravěč to komentuje polopatickými verši: Kež mohli by takhle šťastní zůstat celý život! / Kež mohli by se vyvarovat nebezpečných příhod!

Navzdory doslovnosti komentářů si brněnská inscenace zachovává kus opravdovosti. Pří-

náší ji zvláště herecky mnohotvárná figura paní Johnstonové, v níž alternují Hana Holišová a Markéta Sedláčková. Viděl jsem reprízu s Hanou Holišovou, která vytváří postavu milující maminky z odstínů tolerance a vstřícnosti, ale také sebezáporu, pracovitosti a utrpení. Její výkon vrcholí v momentech, kdy svádí boj mezi citem a rozumem a zahání Eddieho od svého prahu, přestože ho miluje. Dušan Vitázek a Lukáš Janota ztvárňují oba bratry v dlouhé vývojové křivce od dětství až do dospělosti. Zatímco Janotův Eddie má ve všech fázích podobu slušného chlapce z lepší rodiny, Vitázkův Mickey se rve se životem jako dítě ulice, zamulovaný puberták a záhy i jako nezaměstnaný narkoman, který není schopen zajistit vlastní rodinu. Pozoruhodný je také výkon Svetlany Slovákové, která zaujala jako Mickeyho rozverná spolužačka, půvabná přítelkyně a nakonec i trpící manželka Linda.

Pokrevní bratři na jevišti Městského divadla v Brně mají šanci oslovit široké publikum, a to zvláště důrazem na nadčasová sociální témata a emocionálně silným obrazem dětství a dospívání.

David Kroča, recenze Českého rozhlasu 3 – stanice Vltava, 15. 6. 2012

PŘÍBĚH ROZDĚLENÝCH DVOJČAT V BRNĚ DOJÍMÁ I BAVÍ

Městské divadlo Brno uvedlo v závěru sezony premiéru muzikálu *Pokrevní bratři*, který je v Anglii třetím nejdéle uváděným v historii.

Další z řady muzikálů, které premiérově přivedlo do Brna, si po minulém víkendu přidalo na repertoár zdejší Městské divadlo. U britského hudebního dramatu *Pokrevní bratři* vsadil tým vedený režisérem Stanislavem Mošou na sílu příběhu, kvalitní herecké výkony i sociální aspekty děje.

Muzikál anglického písničkáře Willyho Russella, v originále pojmenovaný *Blood Brothers*, měl celosvětovou premiéru v roce 1983 v Liverpoolu. Londýnský West End dobyl o pět let později a nepřetržitě se tam hraje dodnes, čímž se řadí na třetí příčku nejdéle uváděných muzikálů v Anglii vůbec. Nenaází přitom nijak okázalou megashow, ale v podstatě komorní příběh pro všehovšudy dvanáct herců.

Pokrevní bratry Russell původně nepsal jako muzikál, když první verze pro liverpoolské školní divadlo obsahovala jen jedinou píseň. I proto provází dílo nezvykle mnoho činoherních pasáží.

Hudba spíše slouží ději, když osciluje mezi podporou dramatických situací nebo naopak snahou o jejich odlehčení. Muzikál provází opakující se motiv slavné Marilyn Monroe, který předznamenává střet mezi nevinným dětským snem a krutou realitou. Výborně rozpochybovaná jsou především hromadná hudební čísla v choreografii Hany Kratochvilové (*Já se mám, Dát prsty křížem*).

Dějovou linku muzikálu roztočí svým činem paní Johnstonová, chudá matka pěti dětí. Když se dozví, že čeká dvojčata, rozhodne se dát jedno z nich bohaté paní Lyonsově, která s manželem nemůže mít vlastní děti. Oba kluci tak vyrůstají v odlišných sociálních prostředích, ale náhoda je svede dohromady, stanou se z nich nejlepší kamarádi, a dokonce se zamilují do stejné dívky Lindy. Osud je však dostihne...

Ději výborně slouží funkční scénografie Jaroslava Milfajta, které dominuje otočná kovová konstrukce s několikaúrovňovým schodištěm. Jednoduše a za pomoci náznaků supluje školní autobus, kino, radniční sál i rozhlednu nad městem. Efektivním nápadem je také projekce velkoformátových fotek při opětovném setkání Mickeyho, Eddieho a Lindy.

Kostýmy Audrey Kučerové přesně ilustrují sociální zařazení postav. U Mickeyho je to ošuntělé triko, kraťasy na jedné kšandě a plátěné tenisky, u Eddieho nažehlená košile, šortky a polobotky, pro postavu paní Lyonsově ztvárněnou Ivanou Vaňkovou zase několik typicky britsky strohých, a přesto elegantních kostýmků.

Pro vyznění muzikálu je klíčové pojetí rolí Mickeyho a Eddieho. Oba musí zvládnout oblouk postav od sedmiletých kluků přes čtrnáctileté pubertáky až po třicátníky. Divácky vděčné jsou hlavně úvodní dialogy, kdy se život bratrů točí výhradně okolo her na indi-

ány, zašlapávání mravenců nebo ostřelování „pindoura“ na soše v parku.

Lotr a slušňák

Jako nezvedený Mickey se blýskl Aleš Slanina, který dokázal zvládnout proměnu z roztomilého klučínky v životem zkušeného muže. Eddieho vykreslil Jiří Mach, kterému se podařilo odstínit u tohoto „slušňáka“ hodně poloh.

Part matky pěti dětí, který obvykle dostávají starší herečky, v Brně s přehledem zvládly Markéta Sedláčková i Hana Holířová. Především Sedláčková má roli zvládnutou do nejmenších detailů a i na malém prostoru dovede jediným gestem nebo pohledem vyjádřit pocity matky v zoufale tíživé situaci.

Důležitou postavou je také Vypravěč, který jako „jevištní Bůh“ nepřetržitě sleduje děj a připomíná osudovou věštbu. Postupně se převtěluje i do učitele, gynekologa, mlékaře, průvodčího nebo strážníka. Výrazově obstál ve všech těchto polohách Lukáš Vlček.

Pokrevní bratři nejsou na repertoáru Městského divadla Brno další hvězdnou muzikálovou megashow. Nabízejí křehce dojemný lidský příběh podpořený humornou nadšátkou i nezbytným sociálním aspektem týkajícím se kriminality, agrese, drog nebo nezaměstnanosti. Už jen tím je toto dílo stále aktuální.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 11. 6. 2012

DON GIOVANNI VERSUS MOZART! MUZIKÁL VERSUS OPERA. DIVADLO VERSUS NUDA

Opereta, potažmo muzikál, jsou žánry mnoha měšťany, některými publicisty a částí nepoučené veřejnosti označované jako pokleslé. Co na tom, že je to právě opereta, která v minulosti zachránila celou řadu operních divadel od krachu, co na tom, že řada dnešních světových muzikálů je celozpívaných a tudíž je lze považovat za legitimní, svébytnější a ekonomicky úspěšnější nástupce opery, než je tomu u „moderních“ oper 20. a 21. století, jež se mnohdy stávají záležitostmi nemnoha fajnšmekrů, hudebních vědců, a pramála diváků. Bohužel, i některé současné inscenace osvědčených titulů důlům neprospívají a ne jeden divák se táže, co režiséra vedlo k dalšímu prznění klasiky... Osobní ambice, či touha běžnému divákovi operu zhnusit? „Starého“ diváka odradit, ale „mladého“ nepřivést? Podobné otázky jsem si kladl při sledování nejnovější inscenace *Dona Giovanniho* v plzeňském Divadle J. K. Tyla a pokusil se je porovnat s muzikálovou inscenací *Mo-*

16. ČERVNA 2012

SLAVNOST MASEK

zart!, kterou nastudovalo Městské divadlo Brno.

Kunze s Levayem, autoři celosvětově úspěšného muzikálu *Mozart!*, nepíší „písníčkály“, jak je na naší scéně obvyklé. Sami se nazývají tvůrci „drama-muzikálu“, přičemž toto označení není až tak synonymem dramatu jako takového, ale spíše celkové stavby díla. Překvapivě jejich tituly, většinou reflektující skutečnou historickou postavu, nejsou biografické, a sledují jen určitou životní linku zvolené osobnosti za pomoci nápaditě napsané dějové osy. Michael Kunze sám vytvořil osobitý autorský styl, když titulní hrdiny téměř pokaždé konfrontuje s postavou imaginární nebo smyšlenou. V *Elisabeth* je tímto partnerem i protipólem císařovny Alžběty atraktivní Smrták (nebo vlastně Osud?), v *Marii Antoinettě* „dítě revoluce“ Margrid Arnaud a v *Mozartovi!* „dokonalost“ ztělesněná figurkou porcelánového Amadé. Je to neokoukané a chytré. Zároveň v *Mozartovi!* Kunze absolutně ignoruje jeho známý (a možná až zbytečně demonizovaný) soubor se Salierim, svým skladatelským konkurentem. Snad pouze jako zkoušku divácké pozornosti, vsunuli tvůrci muzikálu Salieriho mezi sboristy na počátek prvního i druhého dějství. Symbolizují tím snad nesrovnatelný generační význam tvorby obou rivalů...? Ve zvoleném konceptu autoři líčí Mozarta především jako člověka – geniálního, ale zranitelného, zneužívaného, zamilovaného, neposlušného, jako superhvězdu, snílka i hráče...

Ale zpět k původnímu tématu. Vše začíná u výpravy. Jak známo, barvou klasicismu je červená, koneckonců sám Wolfgang Amadeus se často nechával portrétovat v červeném kostýmu, nebo alespoň na červeném pozadí. Tudíž zcela logicky právě červená dominuje muzikálové inscenaci, která viděním autorů Michaela Kunzeho a Silvestera Levaye předkládá mladého Mozarta jakožto rebela, který se snaží vzepřít otci Leopoldovi i zažitým konvencím své doby a touží se stát nezávislým tvůrcem. S mladým skladatelem vstupuje na jeviště i malý genius, zázračně porcelánové dítě, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – ideální porcelánová figurka oproti živému člověku – kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní a hlavně pere se o svou svobodu. Vše v sugestivním výtvarném ztvárnění.

Naproti tomu operní inscenaci „oper oper“ dominuje všeobjímající nudná čern. Černá je

scéna, kostýmy a dokonce i bundy záchranářů, kteří přijedou k zavražděnému Komtu- rovi. Tato drobná nelogičnost však není zdaleka jediným problémem výtvarného uchopení plzeňského Giovanniho v nastudování režiséra Zbyňka Brabce. Kulisy dělají dojem, že jsou teprve v jakési podivné fázi výroby, přestavby z prázdné do prázdné scény trvají fatálně dlouho. Inscenace, jež nemá žádný temporytmus, tím nadále trpí. Současné rekvizity přítom vadí ze všeho nejméně – prohlížení profilů milenek titulního hrdiny na facebooku lze dokonce považovat za milý výstřelek dnešní doby, bohužel většina vtipných nápadů není dotazena do konce a chybí jim širší souvislosti. Je-li například Giovanni jakousi bizarní VIP osobou, mafiánem nebo vlivným podnikatelem, proč není navlečen do Armaniho nebo Huga Bosse, ale vypadá jako vyhazovač z pochybného baru?

V muzikálu *Mozart!* vystupuje Wolfgang Amadeus v džínách a na hlavě má dredy – nikomu to kupodivu nevadí, přestože ostatní postavy jsou kostýmované v dobovém duchu. Ostatně, je to floutek, provokatér, hráč a cynik – podobně, jako většina geniálních tvůrců. V podání Aleše Slaniny nebo Dušana Vitázka vystříhne naprosto přesvědčivě popovou baladu i rockový trhák, metá salta, zároveň je dětsky naivní a zranitelný... Publiku nabízí radost, vášeň, cit, ale hlavně spontánnost. Je to figura divadelně moderní, živelná, lehce uvěřitelná. Naproti tomu plzeňský král všech svůdců je absolutně nudný. Je vůbec možné, aby se do něho někdo zamiloval? Svým chováním i haastrošským oblečením budí spíš posměch, než obdiv. Tenhle „žebrák od Tesca“ že je lamačem ženských srdcí? Rovněž tak Leporello připomíná zkrachovalou existenci, většina vystupujících dam budí podezření, že si do divadla jen odskočily z nedalekého nočního klubu Pamela. Jak už jsem zmínil, primárně nevadí, že hlavní protagonisté používají moderní atributy, jako jsou notebook či mobilní telefon a že se cpou dobrotami z KFC, ale že jejich postavy jsou prázdné a jednájí nejen v rozporu s originálním libretem, ale zároveň i s titulkovým překladem samotného režiséra, který běží na titulkovacím zařízení.

Děj muzikálu *Mozart!* prosvětluje komediální výstupy Emanuela Schikanedera a rodiny Weberových, přičemž v prvním plánu probíhá nepřilíh veselý Wolfgangův osud, symbolizovaný už prologem, během něhož je hledán Mozartův hrob. Plzeňského *Dona Giovanniho* neprosvětluje nic, je dán jen všanc

hudbě geniálního tvůrce, která je naštěstí nesmrtelná. Zatímco herci a zpěváci z muzikálového *Mozarta!* doslova vybízí k zaslouženému aplausu, jejich operní kolegové vzbuzují soucit, že musí zpívat (mnohdy výborně!) v inscenaci tak režijně a výtvarně slabé. Zároveň tento *Don Giovanni* nutí v kontextu s mnohdy zbytečně skandalizovanými plzeňskými inscenacemi (*Šárka*, *Rusalka*, *Rigoletto*) diváka k zamyšlení, co všechno a proč musí „věrný abonent“ snést... Nezatrácujeme operetu a muzikál ve srovnání s „královskými“ žánry, jakými jsou dle veřejného mínění (které zase geniálně zobrazil Offenbach...) opera a činohra. Dívejme se a srovnávejme. Nejen inscenace v Brně a Plzni, ale také v Praze či Vídni. Mnohdy dojdeme k pozoruhodnému prozření, že muzikálové tituly, autorsky původní a moderní, většinou zachovávají realie zobrazované doby, zatímco současná opera kráčí nejistým krokem od jednoho experimentu k druhému. Je již ostudou ztvárnit příběh řemeslné doře, klasicky?

A tak zatímco muzikál *Mozart!* na Hudební scéně Městského divadla v Brně nabízí divadlo svěží, současné a veskrze čisté, *Don Giovanni* ve Velkém divadle v Plzni přináší obhroublost, jistou perverzi, inscenační bezradnost a z ní pramenící diváckou nudu. Naštěstí záleží jen na publiku, za kterou podívanou utratí pár svých stokorun...

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 15. 4. 2012

DUŠAN VITÁZEK: PŘISEL JSEM Z LESA

Trenčínský rodák a jeden z nejvýraznějších muzikálových tuzemských herců představuje dle mého soudu v posledních sezonách skutečnou hereckou hvězdu. Jednatřicetiletý mladý muž z muzikálového souboru Městského divadla Brno není nějakým mediálně vyprázdněným a sezonně recyklovaným televizním ideálem. Hvězdnost tohoto herce pro mne spočívá v jeho pracovitosti, profesní připravenosti, s níž tvoří skutečně velké úkoly. Však si také letos odnesl svoji v pořadí už druhou cenu Cenu Thálie za výkon v titulní úloze muzikálu *Jekyll a Hyde*. Ale připomeňme i další výkony hlavních rolí. Ztvárnil titulní hrdiny ve slavném muzikálu *Jesus Christ Superstar* nebo německém hudebním dílku *Mozart!*, byl zkorumpovaný Billy Flynnem z nesmrtelného muzikálu *Chicago* nebo se uvedl jako ironicky sžíravý komentátor Che ze slavné *Evity*. Fyzicky mimořádně ná-

ročný výkon předvádí nejen při stepování hlavou dolů jako kominík Bert v pohádkové *Mary Poppins*. A to prosím Vítězek do sedmnácti let nebyl v divadle! A pak uviděl v Bratislavě známou operu *La Traviata*, a vše nabralo rychlý směr k hudebnímu divadlu. *Cítíte se už jako hvězda, nebo aspoň jako nezastupitelný člen svého souboru?*

Možná v Praze bych se musel cítit jako hvězda, v Brně ale díkybohu neexistuje bulvár. Ten asi hlavně vyrábí ty prázdné a dokola propírané hvězdy. V Brně ale naštěstí pořád děláme hlavně divadlo a nedá se tady ani v myšlence sklouznout k nějakým hvězdným manýrám. A co se týče místa v souboru, mám tady více než pozici nějaké primadony posta-

vení takového divokého hovada, co se nebojí hodně zakřičet nebo seskočit z hodně vysokého jevištního stolu. Jsem prostě živel, moje energie je rázná, ale nejdůležitější je, že nejsem nějaký solitér, ale organickou součástí našeho souboru. Já už prošel muzikálové projekty porůznu třeba na Slovensku, ale to co v Brně, nikde není. I když dělám třeba *Jekylla a Hyde*, všichni mne ženou a tlačí jako buldozer před sebou. Nejde to samo a samozřejmě třeba zmíněnou brutální dvojroli tahám na ramenu sám. Ale! Naše divadlo je specifické tím, že to není skupina nějakých vzepjatých nekomunikujících individualit, ale skutečně kolektivní tým. V novém muzikálu *Divá Bára* hraju Černého myslive, ale třeba také ve sboru strom a nepříjde mi to divné ani ponižující či nehodné mého talentu.

Vy máte rád muzikál a je prokazatelné, že muzikál vám to vrací a má rád vás. Jak jste se v tomto žánru vůbec zabydlel a čím vám tolik konvenuje?

Pro mne je muzikál strašně přirozený zcela stejně jak činohra. Rád not a zpívání funguje ale po svém. Někdy děj třeba posouvá jenom

Libreto

Hudba

Texty písní

Fred Ebb & Bob Fosse John Kander Fred Ebb

Podle hry "CHICAGO" od Maurin Dallas Watkinsové

CHICAGO

Režie Stanislav Moša

Foto: Jet Kratochvíl

7. a 8. ZÁŘÍ 2012

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

hudba nebo stačí, když stojím na jevišti a využívám svoje zkušenosti, které jsem v tomto žánru zatím nasbíral. Cítím se už být součástí našeho organizačně velkého kolosu. A mně se líbí velké věci. Chtěl bych třeba *Jekylla* zpívat pro padesát tisíc lidí. *Jazz Side Story* bychom měli dělat v Budapešti minimálně pro tak velké publikum, jsem nešťastný, že nás vždy slyší jen sedm stovek diváků.

Nejsem vybíravý

Máte za sebou pěknou řádku hlavních muzikálových rolí, co je při jejich konstruování třeba záluďné, co nelze v hudebním divadle pominout?

Myslím, že velkou roli hraje fyzická připravenost. Ale mně se na muzikálu líbí, že na publikum útočí vlastně celý systém různých složek: hudba, zpěv, choreografie. Mám rád dobrou činohru, ale u muzikálu je třeba těžší, že na výraz nemůžu přicházet postupně při zkoušení. Prostě musím po koreptici přijít a ty písně umět a mít nazpívané, jinak se nedá pracovat a postupovat. Někdy si u muzikálu přijdu navíc docela sám. Dirigent zvedne ruku, a já prostě musím začít zpívat, nemůžu si to dirigovat sám tolik jako v činohře. Je to více nesvobodné.

Jaký typ muzikálu děláte vlastně nejraději?

Já nemám problém s muzikály pro děti. Nevadí mi být *Zvíře*, *Princ* ani *Trpaslík* v naší muzikálové *Sněhurce*. Ale k těm muzikálovým subžánrům. Nejsem opravdu nijak vybíravý. Mám ale nejraději muzikály, kde se vůbec nemluví, jako je *Jesus*, *Evita* či *Rent*. Kdy prostě formu tvoří jen zpívané pasáže a muzika, zkrátka čisté hudební dílo. Nemusím ty muzikály, kde se vypráví nejlépe o tom, co se bude zpívat nebo se zpívá, o čem se vzápětí mluví. Je jen málo výjimek – třeba *Chicago*...

Se kterou hlavní muzikálovou rolí jste se nejvíce nadřel a proč?

Já se nadřu se vším, nosím to v hlavě všechno až příliš. Ale *Jesus* byl třeba těžký, protože jsem potřeboval najít klid. Já furt chtěl tančit a jenom to pěkně zprudka solit do lidí. Standa Moša mi říkal, ať si zuju jazzky a ať se zklidním, že Ježíš lidi dokázal uhranout a komunikoval svým charismatem, a ne nějakou divokostí. Naopak *Che* z *Evity* do mne „zajel“, to musí být sen každého herce. Všichni ostatní musí tlačit příběh, být stále in, a on to jenom všechno cynicky shazuje a neustále ironizuje. A to jsem nic z toho neznal, než jsem šel na *JAMU*.

Vraťme se tedy na počátek vaší profesionální dráhy, která se zprudka rozjela. Divadla jste si asi v rodném Trenčíně moc neužil, jak došlo

k tomu osudovému profesnímu setkání?

No je pravda, že o divadlo či kulturu obecně v Trenčíně člověk moc nezavádí, jestli nepočítám nějaké folklorní a šermířské aktivity. Já studoval sportovní školu a potom obchodní akademii. Myslím jsem, že půjdu na vojnu a pak pracovat k horské službě. Profesorka slovenštiny nás ale vytáhla na operní zájezd do Bratislavy. Strašný opruz, shánění obleku, převlékání se v autobuse do svátečního, dlouhá cesta... Děs. Viděli jsme *La Traviatu*. Zvedla se opona, začal hrát orchestr a já zůstal paf. Všemmu jsem rozuměl, i když to bylo v itaštině. A to jsem neznal příběh ani notu. Poté jsem jel na tábor, kde byl kluk, co nádherně zpíval. Mne moc nebaví dívat se na sporty ani na divadlo, když vidím něco, co mne zaujme, okamžitě to chci dělat a umět. Rozhodl jsem se, že prostě budu taky takový jako zpívající hoch a lidé v *Traviatě*. Za pár dní jsem šel na *ZUŠ* do Trenčína, zaklepal a prostě řekl, že chci, aby mne naučili „třást hlasem“. Protože jsem opravdu přišel z lesa a netušil jsem, že se tomu říká vibrato...

A jak se tedy od operního zpěvu dostane člověk k muzikálu?

Jezdil jsem na tábory a docela často přes Brno. Pak jsem také v šestnácti začal polo-profesionálně tančit s jednou dívkou klasický standard a latinu v taneční škole Paškoviců. Do Bratislavy jsem zase pravidelně jezdil na divadlo. Všichni známí mi říkali, že musím zkusit studovat muzikálové divadlo v Brně. Já se ale přihlásil a dostal na operní zpěv do Banské Bystrice k jednomu barytonistovi, který mi dal přísný zákaz halekání u táboráků. Trošku mne odradil, tak jsem na konzervatoř nenastoupil. Pak jsem šel prodávat rybářské potřeby a kola, přišel povolávací rozkaz na vojnu. Byl jsem děsně zamilovaný. Holka mne ale opustila a já šel ve vojenském při první vycházce do první fotografické kabinky při cestě, vyfotil se a poslal obrázek s přihláškou na *JAMU* do Brna. Zrovna se lámalo milénium, vzali mne a já se ocitl na studiu muzikálu v Brně v ateliéru Jany Jančkové.

Divadlo není atletika

*To se záhy ukázalo jako dobrá volba, protože už v roce 2004 jste dostal svoji první Thálii za roli Bergera v muzikálu *Vlasy*... Pomohly vám třeba předchozí životní zvraty?*

Já byl strašlivý stydlín a skautík, předchozí život se na mně moc nepodepísal. Nejvíce mi vlastně při pomalém vplouvání do praxe pomohlo, že jsem účinkoval v Gombárových *Vlasech* na bratislavské Nové scéně.

Tam totiž byla skutečně drsná partička a já se otrískal. Všichni, i holky, byli strašně fyzicky vypracovaní, já se jich bál. Nikdo se s ničím moc nemaloval, všude se linula tráva. Po navoněné studentské Martě v Brně to byl docela drsný zážitek. Režisér Gombár mi říkal, že Woof hulí marjánu a není to žádný čestný Ježíš, který by chtěl všechny láskyplně objímat, jak jsem to nainvze ze začátku četl já.

Jak se cítí držitel druhé Ceny Thálie? Je to něco jako pro sportovce dobyt nějakou metu či překonat dosavadní časovku a osobní rekord?

Já měl jako sportovec vždy velký problém, že jsem nebyl soutěživý typ. Což se jeví i jako jistý zádrhel v kariéře. Jsem takový klidný a hodný člověk. Nejsem průbojný typ, co by obrázel castingy a chtěl někoho pokořit. Ale divadlo našťestí není atletika. Nedá se říci, kdo doběhl první. Při první Thálii jsem četl, že jsem dostal cenu za muzikál, operetu a jiný hudebně dramatický žánr. Už jenom srovnávat *Netopýra* s naším muzikálem *Probuzení jara* je přece nemožné. Jsem rád, že jsem byl letos nominovaný s Tomášem Töpferem. Moc ho neznám, ale je to pro mne persona. Není to žádný rychle vyhoněný adept soutěže o Superstar, ale člověk, který má něco za sebou. Prohrál s nějakým Superstárem, poté, co mám pracovně za sebou, by mne asi mrzelo. V této konstelaci ne.

„Tháliový“ rozhovor jsme spolu vedli už před osmi lety. Přijel jste na něj do Brna na kole z rodného Trenčína. Zastavme se u sportu. Kondička je pro muzikálového herce velmi důležitá.

Máme skupinu kluků, v níž třeba děláme amatérský triatlon. Smějeme se, protože je to trochu recese a na sílu. Posiluju, běhám a jezdím na kole. Miluju zimní sporty a hory v každém ročním období. Já jsem bez sportu nervózní. Zkoušel jsem párkrát i s tím sportovním honěním přestat, abych už konečně na jevišti nerval kulisy a nelítal tam silově jak utržený čokl. Zbytečné. Sport je droga, ale poskytuje mi na jevišti svobodu. Cokoliv si vymyslím v hlavě, je potom možné. Jako muzikálové Zvíře nechci třeba ložit po žebříku, ale prostě se na něm zhoupnout a z poměrně velké výšky skočit. Zatím to jde.

Jako komik Bert v Mary Poppins obejdete portál hlediště hlavou dolů, zpíváte a stepujete... To byl zatím váš fyzicky nejnáročnější scénický požadavek?

To je těžké hlavně na rovnováhu a správné seřízení jistého zařízení s mým tělem. Ale nejtěžší je v *Mary Poppins* běžet do schodů a zpívat, neznám nic horšího... Jsem trénovaný, ale při čísle *Step in Time*, kdy zadýchaný chci zpívat naplno a ještě zvládnout velké převýšení, se mi opravdu fyzicky navaluje. A kdybych ubral, není rozumět textu.

Fyzis teď nechejme stranou. Není stejně náročné uhrát mentální dvojlomnost role jako v oceněném Jekyllu a Hydeovi? Jak jste vůbec o tomto úkolu přemýšlel?

Bylo potřeba přijít správně na to, kdo co z těch dvou řeší. Zaprvé je to jeden člověk, a hlavně Jekyll. Podle zavedené představy je asi pro většinu lidí doktor Jekyll takový ten hodný kluk a Hyde rozjeté divoké zvíře, které už neví coby. Je to ale přesně naopak. To byl pro mne základní klíč. Jekyll je rozervanec, který stůj co stůj potřebuje udělat nějaký výzkum. Nedá mu to a provede ho na sobě samém. Je to neklidný muž, který překotně mluví, všude chodí pozdě, nervózně bojuje s okolím a vezme si drogu. Pak se stane něco: přijde Hyde, který je klidný, všechno je mu jasné, má prostě jeden jediný směr. Chce zabít. Když si to člověk takhle obrátí a texty mu zůstávají, začne se všechno hezky skládat.

Všichni máme své běsy

Když to vezmu ještě ryze technicky. Nebyly těžké také ty střihy, když se před očima diváků musíte v několika okamžicích proměnit z jednoho pólu do druhého?

Je to těžké pro aktéra i režiséra, který v tom nesmí herce nechat se jenom vykoupat, ale řešit to i scénicky. Jak ale udělat, aby to přeskakování nebu-

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba: **DIVA BABA**

Jaroslav Vostrý: **TRIVTOM**

Willy Russell: **POKREVNI BRATŘI**

Nejvýraznější tvůrcí počin

(dramaturgie, scéná, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

František Votobádek: **MOUZÍŠ**

M. Dvořák, E. Schlimbach, G. Stevens, Ch. Benčík, H. Holzbecher, A. Friedrichs: **KRÁSKA A ZVÍŘE**

Andrew Bovell: **VYKRÍKY DO TMY**

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse: **JEKYL A HYDE**

William Shakespeare: **ZKROCNĚ ZLE ŽENY**

Donna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**

Pierre Corneille: **CID**

KŘÍDLA 2011/2012

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

dilo dojem laciného bububu a vlastně se neparodovalo? To byl asi opravdu problém – vyhnout se černobílému dojmu. Po *Bídnicích* to byl můj další muzikál psaný až symfonicky, žádné bicí určující přesně rytmus. Zpěvák musí technikou zpěvu vlastně tuto muziku, která pomyslně plave, opravdu vázat. Musí to ve spolupráci s dirigentem zařít tak, aby výsledek dýchal. To je hodně těžké.

Dvojlomnost je ve větší či menší míře v každém z nás.

Moje tchýně Pavlínce (herečka Pavla Vítázková a manželka Dušana Vítáčka – pozn. autor) vždy radila. Nemusíš si toho vyhlédnutého chlapa přímo opít, ale buď v jeho přítomnosti, když opilý je. Může se stát, že z hodného kluka, kterého vidíš jako čistou květinu, se vyklubou vulgární debil s násilnickými sklony. Osobně znám třeba hodně vzdělaného člověka, napije se, a hned chce páchat sebevraždy, jiný je zase neskutečně agresivní, a za střízlivá by mouše neublížil. Každý máme v sobě nějaké běsy, procházíme pomyslnými sinusoidami. Nejsou našťestí války, které by nás vymezovaly k radikálním řešením a rozhodnutím. Jsme všichni v jakési společenské normě a nevymezujeme se do extrémů. Každý však máme v sobě hodně věcí skrytých...

V přítomnosti které své postavy býváte nejraději?

Myslím, že Jekyll a Hyde je parádní rolí, která je asi snem každého kluka u muzikálu. Stejně jako být kominíkem Bertem v *Mary Poppins*. Hraju rád všechno, a zejména pro ty věkové generace, kterým je to určené. Měl jsem moc rád pohádkový muzikál *Zahrada divů*, v němž jsem nehrál, a to kvůli jednomu momentu, který mne opakovaně fascinoval. Na závěr představení přímo do publika vyletěl velký nafukovací slon. Děti to braly jako samozřejmost, dospělí z toho byli pať. Jeden chlap se neudržel a začal na levituující hračku volat Bravo!

U vás v divadle se vzduchem létá poměrně často. Slon v Zahradě divů, stejným směrem do publika odletí na závěr i Mary Poppins a zmizí u stropu, jindy se na jevišti vzduchem vznášely tři čarodějky z Eastwicku.

Ale my z toho zase neděláme takový cirkus. Všechna zmíněná létání totiž vycházejí přirozeně z textu. A kdyby ďáblem obloužené čarodějky nelétaly, byli by diváci zklamaní. Navíc ono tajemné zařízení máme v zákulisí neustále a nijak jej nenadávujeme. Nikdo si neřekne, že by bylo dobré, kdyby naše nejnovější Divá Bára třeba v nějaké scéně efektně přeletěla vzduchem. Vychází to z příběhu.

Proč vy jste nezkusil dobýt Prahu nebo třeba i zahraničí? Spousta vašich předchozích kolegů z Městského divadla Brno, jako třeba Roman Vojtek nebo Jitka Čvančarová, jsou už dnes mediální i herecké hvězdy.

Já o tom nepřemýšlel. Do Prahy mne to netáhne, v Brně dělám hudební divadlo a muzikál, který v hlavním městě má v mnoha produkcích všelijaký zvuk. Já ho mohu dělat s živým orchestrem, fungující partou beroucí vše za své, bez vlezlého zájmu bulvárních médií... To myslím není málo. Ale já byl na castingu na pražského *Ježíše*, trval jsem jenom na hlavní roli, nezvali mne. Prostě to nevyšlo. Mně trochu vadí, že neumím dobře německy. Uznávám, že Hamburg a Vídeň jsou lákavá města. Dělat pořádně jednu věc dva roky, třeba i něco vydělat... Ale moji kolegové ze světových produkcí – třeba naposled jeden Němec, co hraje taky *Zvíře* – mne upozorňovali, že venku skutečně není taková družná atmosféra jako v našem zákulisí. Zázemí jinde je prý strašně odosobněné. To by mne nebylo.

Vaše žena dobyla televizní obrazovky v televizních seriálech. Po této off muzikálové a dobře placené práci jste nepošilhával?

Podívejte se na můj ksicht: Co já bych v těch nekonečných konverzačkách mohl hrát? Doktora ani policajta. Kameramani se mého obličejce děsí, já totiž neumím ubrat někdy ani na jevišti. Asi bych potřeboval dlouhý meč, postávat na vysoké skále a vítr, který mi bude čechrat rozpuštěné vlasy, ale to se zase nehodí do českých TV seriálů. Soudím tedy, že Barbar Conan by

mi šel. Zbývá mi jenom, že bych někde hrál jako guest star tu muzikálovou hvězdu. Ať se tedy produkční zamyslí...

Prý hrajete jako typický Slovák na fujaru? Je to také trénink pro rozšiřování vitální kapacity plic? Mám doma tři fujary. Hudbu k Malovanému na skle, kde zněla, jsem nahrával já. Právě proto jsem se na ni naučil hrát. Ale moc pravidelně doma nehraju, občas si fouknu. Spíš než nějaké lepší hlasové kondice je to pro mne závan našeho temperamentního slovenského Balkánu a také neobvyklý hudební nástroj, na který umím zahrát. Udělat melodii na třech tdrách je docela psina.

Kým jste tedy národnostně? Slovák asimilovaný v Brně, nebo dokonce za ty roky Moravák?

Já bych sám chtěl vědět, jak je to s mými kořeny. Asi budu hodně Moravan i náturou. Nejsm totiž tak šilený jako moji rodiče, jsem klidnější a zřejmě česko-slovenský Jekyll a Hyde. Narodil jsem se v Trenčíně dvacet kilometrů od hranic. Dětství jsem strávil na jihomoravských táborech, dnes žiju v Brně, polovinu kamarádu mám tady a druhou na Slovensku. Vyberte si.

V čem jste se od první Thálie profesně změnil?

Určitě jsem dospěl. Nejen lidsky. Nenechám na sebe v práci už všechno tak ničivě působit jako před lety. Hodně mi pomohla žena Pavlínka. Já se soustředil vždy úplně na všechno až přehnaně puntičkářsky. Rozhodilo mne třeba světlo nebo věci, které neřešil ani režisér. Byl jsem strašně úzkostlivý. To se snažím odbourávat.

Robe za vámi nadnesené řečeno chodí samy, máte vůbec nějaké sny a profesní mety?

Je pravda, že o tom nepřemýšlím. Ani nevím, jestli je to dobře, nebo špatně. Jsem zavalený prací, a tak neřeším žádné existencionální otázky.

Určitý druh talentu

Dušana Vitázka potkávám v posledních deseti letech poměrně často, většinou na pracovní bázi, ale znáte to v divadle. Naše setkávání probíhalo z mé strany zhruba takto:

Zajímavý týpek...

Hmm, nadaný...

...a muzikální.

Pěkně rostlý chlap (to čtu ženám v publiku z očí).

Teda ale opravdu výtečný zpěvák...

Ale vždyť je to výborný herec (no co, však to studoval).

Sakra, jak to, že tak skvěle tancuje?

Dušan Vitázek je prostě fenomén, v našich zemích vskutku mimořádný (pozor, je třeba říct, že je Slovák).

Víte, on předvádí takové fyzické divadlo. Správně by se měl připravovat na olympiádu v moderním pětiboji nebo triatlonu, ale místo toho rádi na jevišti MdB. Dušan přinesl do divadla část duše vrcholového sportovce, není jistě první, ale na něm je to vidět. Mimočodem, ten přínos ze světa sportu je sympatický – kromě jiného se jedná o fair play, odhodláni a onen již zmíněný fyzický výkon. Chvilí se to klubalo, všechno má svůj čas – Dušan už hrál velké role, lidi kolem uznale pokyvovali hlavami, ale jeho tanec a step v Mary Poppins překvapil asi kdekoho včetně jeho samotného. Avšak vzpomeňte, podobnou pohybovou dispozici překvapivě vyhrál svého času Aleš Valenta Star Dance, vysílaný Českou televizí.

Bez potřeby exhibice, schopnosti empatie, smyslu pro humor a jistého intelektuálního výkonu se však divadlo prostě hrát nedá a Dušan těmito základními předpoklady herectví disponuje samozřejmě taky, ale má prostě něco navíc. Vzpomínám si, jak v představení Jekyll a Hyde v jednu chvíli dramaticky odběhne, vlastně spíš odskáče z jeviště jako nadřazená šelma, a vám zatrne, ale zároveň se trochu usmějete. To je druh talentu, který mají jen NĚKTERÍ.

Chci zmínit ještě jednu věc – vrcholoví sportovci (a nakonec i někteří herci) jsou sem tam namistrovaní, však víte. U Dušana tento sklon nějak nepozoruju, alespoň zatím. On je typický týmový hráč, není primadona a neotravuje. Před lety v mé operetě Ferdinand kdE ste byl ve sboru. Říkal jsem mu – Dušane, nemusíš to dělat, těším se na velké role s tebou, ale odpověděl – ne, já jsem tu rád, žádný problém. Třeba byl jen zvědavý nebo slušný, ale bylo to velmi hezké i profesionální a v několika scénách jsem z něho nespustil oči, aniž se o to on nějak zvláště snažil.

Jsem rád, že ho v divadle máme, přeju mu hodně pěkných rolí, které ho budou bavit a za které dostane další Thálie, Lvy, Oskary a jim podobné roztomilé opičárny. A těším se, že s ním budu opět pracovat.

Zdenek Merta

Luboš Mareček, Divadelní noviny 12/2012

*Helena
Dvořáková*

Hry známého římského stoického filozofa a spisovatele Lucia Annaea Seneky (4 př. n. l., Corduba v Hispánii – 65 n. l., Řím) jsou jedinámi zachovanými římskými tragédiemi z císařské doby. Autor, který proslul mj. i jako vychovatel mladého císaře Nerona, vychází sice námětově ve svých tragédiích z řecké mytologie (*Agamemno*, *Hercules Furens*, *Oedipus*, *Phaedra*, *Phoenissae*, *Thyestes*, *Troades*), způsobem zpracování se však od autorů klasické řecké tragédie z 5. stol. př. n. l. výrazně liší. Jeho krvavá „dramata hrůzy“, varující diváky v duchu stoické filozofie před destruktivními účinky zhoubných lidských vášní, se vyznačují zálibou v líčení drastických scén přímo před zraky diváků. Autor se v nich „nesoustředí na konflikt dobra se zlem, ale na detailní zkoumání moci zla a jeho schopnosti zničit dobro. Jeho tragédie je katastrofa, od počátku předvídaná a nemilosrdně vedená k hrůzostrašnému finále.“ (E. Stehlíková)

Při zpracování známého řeckého mýtu o Faidře vycházel Seneca z první verze Euripidova *Hippolyta*: Faidra, druhá manželka hrdiny Thesea, se vášnivě zamiluje v době manželovy dlouhé nepřítomnosti do jeho syna z prvního manželství, Hippolyta. Ten však ctí jen bohyni lovu Dianu, ženy nenávidí a nešťastnou Faidru, když se mu vyzná ze své lásky, pohoršeně odmrští a málem zabije. Fai-

dra chůva, ve strachu ze skandálu, obviní nepřítomného Hippolyta, že chtěl královnu znásilnit, a jako důkaz předloží Hippolytův meč. Nečekaně se navrátivší Theseus svolává na syna pomstu prostřednictvím svého otce, boha moře Neptuna. Ten jeho přání vyhoví a vzápětí přichází zpráva o tragické Hippolytově smrti. Když přinesou jeho tělo rozervané na kusy, zoufalá Faidra vyjeví Theseovi pravdu a Hippolytovým mečem spáchá sebevraždu. Příběh Faidry, kterou Seneca prezentuje jako nešťastnou oběť patologické milostné vášně, jež strhne do záhuby i jiné, je stále živý, jako jsou ještě pořád živé lidské touhy a bolesti, a dnes jako jindy hovoří o nezměrné, zničující síle nenaplněné lásky, o propastech lidské duše.

V jevištní úpravě Hany Burešové a Štěpána Otčenáška je to krátké, hutné drama bez velkých odboček mířící k jádru, které neřešitelnou situaci pitvá nemilosrdně, z hlediska stoického moralisty, ale bez okázalého moralizování – dává totiž prostor k pochopení celé té tragické události.

První český překlad Senekovy *Faidry* připravila před pěti lety Eva Stehlíková pro inscenaci **Hany Burešové** v Divadle v Dlouhé, jež byla zároveň vůbec prvním uvedením Seneky na českém jevišti. V MdB režisérka hru nastudovala se stejným inscenačním týmem (dramaturgie **Štěpán Otčenášek**, hudba **Petr Skoumal**, scéna **David Marek**, kostýmy **Hana Fischerová**, pohybová spolupráce **Hana Halberstadt**) a stejnou představitelkou titulní role – **Helenou Dvořákovou**, která za svou Faidru v Divadle v Dlouhé získala Cenu Alfréda Radoka a byla nominována na Cenu Thálie. V dalších rolích se představí **Irena Konvalinová** (Chůva), **Lukáš Janota** (Hippolytus) **Viktor Skála** (Theseus), **Igor Ondříček** (Posel a Vedoucí chóru), **Hana Kovářiková**, **Eva Jedličková** a **Eva Ventrubová** (Chór). **Premiéra na Činoherní scéně MdB proběhne 8. září 2012.**

Štěpán Otčenášek

Šefredaktor Dokořanu Jef Kratochvíl zasedl společně s Janem Saudkem a sochaři Tomášem Medkem, Kurtem Gebauerem a mnoha dalšími v mezinárodní Odborné umělecké porotě festivalu obřích soch Golden Sand BRNO 2012.

Letošní již patnáctý ročník mezinárodní přehlídky ohňostrojí Ignis Brunensis zakončil koncert na nádvoří hradu Špilberk, mezi účinkujícími nechyběli herci našeho divadla.

Svetlanka Slováková a Lukáš Janota s Klárkou Šiastnou na Špilberku.

Na zkušebně choreograf Denny Ratajský pracuje na tanečních číslech muzikálu Funny Girl.

Dětský den na dvoraně MdB připravovaný ve spolupráci s restaurací Boulevard přivedl mezi děti Sněhurku.

A také sedm trpaslíků.

Mezi dětmi a diváky nechyběly ani divadelní maminky (Eva Hrbáčková se svým potomkem).

Nadační fond Emil a Liga vozíčkářů přeměnili náměstí Svobody v místo sportu a zábavy, v symbolickou bránu k prázdninám. K nejatraktivnějším aktivitám patřil závod na handbiku.

Štafetového závodu se zúčastnilo devět týmů, za Městské divadlo Brno to byli herci Petr Gazdík, Dušan Vítázek a řada dalších.

Mezi diváky jsme zastihli i nesoutěžící herce. Herečka a zpěvačka Jana Musilová v kruhu svých příznivců.

Navíc přímo na náměstí Svobody vztýčil svůj stan Odpolední Radiožurnál a přímými vstupy informoval o dění na hrách a herci MdB se přidali svým vstupem.

STALO SE

Zatím na zkušebně režisérka Hana Burešová s dramaturgem Štěpánem Otčenáškem pracovali na dramatu Lucia Seneky Fajdra.

Česká televize Studio Brno natáčí film podle literární předlohy Michala Viewegha „Definice lásky“. V garážích „Vaňkovky“ před kamerami Pavla Vítázková a Dušan Vítázek na svém stroji.

Johana Gazdíková a Pavla Vítázková se řídí pokyny režiséra Jána Sebechlebského na večírku ve filmu Definice lásky.

Hana Kovářiková si před kamerou Petera Keltška užívá nákup, také ve filmu Definice lásky.

A na závěr Jaroslav Záděra, který si ve stejném filmu střihl lepiče plakátů.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem s.r.o.

ALSTOM

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PS BRNO

PSK Group
Dynamická stavební společnost

J.S.C. BRNO a.s.

e-on

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RÁDIO
Petrov
103.4 FM

SND & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

Reog
plakátovací plochy

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz
Šéfredaktor:
jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
176. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 8. 2012
Náklad 7 000 ks
Titulní strana –
kostýmní návrh
Andrea Kučerová,
Eliška Ondráčková

CONY cz

František, svobodný pán z Trenčků ve výpravě legendě se zpěvy *Baron Trenck* – kostýmy: Andrea Kučerová, Eliška Ondráčková, foto: jef Kratochvíl

Petr
Štěpán

19. a 20. 9.
v 18.00 hod.
na Činoherní scéně

TŘI SESTRY
– naposledy v MdB!

tragikomický svár mezi životní realitou a sny
Vrcholné drama A. P. Čechova sugestivně zachycuje stesk a trýznivou bezmoc sourozenců Olgy, Iriny, Máši a Andreje, kteří ztrácejí možnost realizovat své sny a touhy. Na jejich bolestných osudech Čechov mistrně vyobrazuje nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Nenechte si ujít poslední dvě reprízy tohoto proslulého lyrického dramatu, které má nadčasový ráz! Derniéra hry se uskuteční 20. září.

Hrají: Lenka Janíková, Svetlana Slováková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Michal Isteník a další.

BARON
TRENCK
aneb
PER PROCELLAS AD PORTUM